

ตำนานอาจารย์ชิง

(นวนิยาย)

เ็นที่สะท้อน.....ตอน

ดัดแตก

2

ชิงกูมิ ชัยสิทธิ์



เป็นเรื่องราวของเด็กเรียนดี มีฝัน มีไฟ แต่ไร้พรแสวง
เสาะหาแต่ 'ของแสลง' สุดท้าย.....อนาคตก็ดับวูบ

คำนิยม

เช้าวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2550 ลูกชายได้นำหนังสือเล่มนี้มาให้อ่าน ผมมีความสนใจ เพราะเป็นหนังสือเล่มแรกในชีวิตที่เขาเอามาแนะนำ นึกแปลกอยู่ในใจบ้าง เนื่องจากหน้าปกเป็นการถ่ายเอกสารขาว – ดำ ทำให้ดูเป็นหนังสือธรรมดาๆ เล่มหนึ่งชื่อเรื่องว่า **“ดีแตก”**

หลังรับประทานอาหารเย็นและอาบน้ำเรียบร้อยแล้ว นั่งพักผ่อนก็หยิบหนังสือ **“ดีแตก”** ขึ้นมาอ่าน โดยคาดว่าจะอ่านไปเรื่อยๆ สลับการการดูทีวี หรือทำธุระอย่างอื่น ๆ

ผมเริ่มอ่านตั้งแต่คำนำเพราะความอยากรู้ถึงแรงบันดาลใจของผู้แต่ง และที่ไม่เป็นไปตามการคาดหมายไว้แต่แรกก็คือ **ผมนั่งอ่านรวดเดียวจบเล่มอย่างมีรรถรสจินตนาการและเข้าไปในภวังค์แห่งเนื้อหาของเรื่อง**

เป็นเรื่องสั้นที่มีลีลาการแต่งโดยใช้สำนวนง่าย ๆ ของวัยรุ่นยุคนั้น สะท้อนแง่มุมของปัญหาที่ผู้ปกครองควรรู้และเฝ้าระวัง มีวลี คำกลอน คำคม คำสอนสอดแทรกได้อย่างเหมาะสม เสมือนเป็นการสรุปปัญหาพร้อมมีแนวทางแก้ไขไว้ด้วย

ที่นี้ก็นิยมชมชอบคือ **พลังความตั้งใจของผู้แต่ง** ที่กล้ากรองตะกอนแห่งประสบการณ์ในวัยรุ่นจากมุมมองของตนเองในปัจจุบันแล้วมองย้อนไปในอดีต จับมาเรียบเรียงผูกเป็นเรื่องสั้น กำหนดบทบาทและปล่อยตัวละครในเรื่องให้โลดแล่นเพื่อแสดงแง่มุมแห่งปัญหาของเด็กวัยรุ่นที่ขาดการดูแลจากผู้ปกครอง เนื่องจากอยู่ต่างจังหวัดแต่ต้องเดินทางไปอยู่เรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ อธิบายถึงรากเหง้าของปัญหาที่เป็นสาเหตุของความล้มเหลว และปัจจัยของความสำเร็จ สลับกับการวิเคราะห์ คำเตือน ข้อควรระวัง

“ดีแตก” จึงเป็นมากกว่าเรื่องสั้นธรรมดาๆ เรื่องหนึ่ง เพราะมีคุณค่าสาระ กล่าวได้ว่า **เป็นหนังสือที่ดี ควรค่าแก่การอ่าน และ แนะนำต่อผู้อ่านที่ต้องการอ่านหนังสือดี ๆ**

ในส่วนตัวของผม รู้สึกทึ่งในแรงบันดาลใจของผู้แต่ง มีความสามารถในการจดจำและสำนวนที่สะใจวัยรุ่น กล้าฉีกแนวการเขียนเรื่องสั้นที่เป็นแบบฉบับของตนเองโดยเฉพาะ

ผมอ่านหนังสือมาก่อนข้างมากขอชื่นชมเรื่อง **“ดีแตก”** และเชื่อว่าในวงการนักเขียนเรื่องสั้นของเมืองไทยจะมี **“ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์”** โดดเด่นขึ้นมาเป็นดาวโรจน์ประดับวงการอย่างแน่นอน

ไพบุลย์ ศิริมา

ผอ. ร.ร. มัชฌิมศรีสำภาดูน

ประธานเครือข่ายที่ ๑๘ สพท.สุรินทร์ เขต ๓

๑ ก.พ. ๕๐


 สารบัญ

หน้า

คำนำ

8. เด็กเทพฯ ซ้ำสี่.....	4
9. ตกรถหมดแรง..	12
10. เอ็นท์สะท้อน.....	30
11. บุพเพอาละวาด	40
12. ปัญหาชีวิต	58
13. กรรมสนอง	61
14. อำนาจกรรม.....	74

8. เด็กเทพฯ ชำส

ความดีที่เราให้ อย่าจำ
ความดีที่คนอื่นทำ อย่าลืม

ก่อนปิดภาคเรียนแต่ละครั้ง เรากับไอ้เล็งก็ต้องนัดหมาย เพื่อกลับไปเยี่ยมเตี้ยและแม่ที่อำเภอศรีภูมิด้วยกัน คนคิดเพื่อนนี้ ให้ไปไหนคนเดียวมันจะเซ็งระเบิด

การปิดเทอมก็ถือเป็นการเปลี่ยนสถานที่เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ การท่องเที่ยวของเราดี ๆ นี้เอง ในฐานะที่เป็น 'เด็กเทพฯ' ก็ยอมเปลอส่ำไปบ้าง กร่างไปหน่อย อันนี้ก็ต้องกราบขอประทานอภัย ผู้หลักผู้ใหญ่แต่หนหลัง(ที่แอบหมั่นไส้)ไว้ด้วยนะครับ

ด้วยถือเป็นประเพณีนิยมของผู้คนในท้องถิ่นที่ว่า ถ้าเยาวชน ที่นี้ได้ไปเป็นเด็กเทพฯแล้ว 'จะได้เป็นเกียรติเป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศไทยเทอญ' แล้วอย่างนี้ จะไม่ให้พวกเรา แสดงบท **'ชำไม่สร้าง กร่างไม่สิ้น'** ได้อย่างไร

เพื่อน ๆ บางคนก็เลยแสดงออกด้วยการซิงมอเตอร์ไซค์ ให้เป็นที่น่าหวาดเสียว-หมั่นไส้แก่ชาวท้องถิ่นตลอดก็มี บางรายก็ริสูบ บุหรี่ คิมสุรา-เบียร์ ริเที่ยวกลางคืน ริเที่ยวชอง เทียวบาร์ ริจีบสาว

ริเล่นไฟ แต่สำหรับพวกเรา ก็เอามันทุกรูปแบบ แต่ที่นิยมมาก เป็นพิเศษก็คือการแทงบิลเลียด – ฟี แทน(เพราะสมัยนั้นสนุกเกอร์ ยังไม่เป็นที่นิยมแพร่หลายไปถึงต่างจังหวัดเหมือนทุกวันนี้)

การเล่นบิลเลียดหรือฟี ก็ใช้อุปกรณ์อันเดียวกันนั้นแหละ เพียงแต่เปลี่ยนวิธีการเล่นให้มันหลากหลายไม่ซ้ำซากจำเจน่าเบื่อ คล้าย ๆ กับการเล่นตะกร้อข้ามตาข่าย ตะกร้อลอดบ่วง หรือ ตะกร้อล้อมวงก็ได้ อย่างนี้พอจะนึกออกไหมครับ

ระยะปิดเทอม ช่วงเช้าถึงเที่ยงเราก็ช่วยเตี้ยและแม่เฝ้า ร้านค้าขายของ พอกินข้าวเที่ยงเสร็จก็ไปสังสติดย์อยู่ยาวเฝ้าโต๊ะที่ สโมสรครูุ่นใหญ่เขาเล่นบิลเลียด คุบ๋อย ๆ ก็เกิดทักษะสิครับ(ยิ่ง แต่เคยดูมาตั้งแต่สมัยเด็กประถมฯก่อนหน้านี้แล้วด้วย สมัยตั้งแต่ โต๊ะแจ็กกิมลุ่นหน้าโรงหนังเมื่อปี 2502 โน่น)

พอทดลองเล่น(จริง)ก็เลยพัฒนาไว ไปเร็ว สามารถเอาชนะ เพื่อน ๆ ในท้องถิ่นที่เขาเล่นบิลเลียดจนชำนาญมาก่อน จนเป็นที่ แปลกใจของเพื่อน ๆ และรุ่นพี่บางคน กระทั่งมีคำพูดชมเชยปน เหน็บให้ปวดร้าวมาเข้าหูตั้งหลายครั้งคราวว่า

“ไอ้ชัย พวกมึงไปกรุงเทพฯนี่ไปเรียนหรือไปเล่นบิลเลียด กันเนาะ ?” ไอ้เทียวเพื่อนรุ่นน้องชมกึ่งสรรพยก

“กูว่า ไอ้ห้าพวกนี้สงสัยแม่งไปเล่นแต่บิลเลียดมากกว่าวะ”

ไอ้กากเพื่อนรุ่นพี่(เพื่อนเฮียเงา)เข้าต่อ

“ดูว่าเวลาไปเรียน พวกมึงไปเฝ้าแต่โต๊ะแห่งแก่เลย แม่บ่?”
 ไอ้เลี้ยงมันเสริมและแซะ (มันสรรเสริญหรือสรรแซะกันแน่วะ)
 เราละอายแม่ง! ไอ้บ้ออาย.....

ตกค่ำ เดิมก็เคยเห็นแต่แสงสีเปลือยเปลือยใจในเมืองกรุง พอ
 กลับมาอยู่บ้านทุ่งชนบทเงียบ ๆ เหงา ๆ เราก็บ้อเลี้ยงและพรรค
 พวกทั้งเด็กเทพฯและไม่เทพฯ ก็เลยต้องแก้เหงาด้วยการเฝ้าโต๊ะ
 บิลเลียดกันจนดึกดื่นค่อนคืน บ่อยครั้งก็ถึงสว่าง ฟังเพลง “บ๊ะจ่าง
 – เชียงเต็งเชียง สุกียากี้” ที่ฮิตในสมัยนั้นจนชินหู

ถ้าวันไหนบ้านนอก(นอกเขตตัวอำเภอ)เขามีงานบุญ งานวัด
 ที่มีมวย รำวง พวกเราก็จะแห่พากันไปช่าที่นั่น บางรายก็ไป
 แสดงกิริยานิสัยอันธพาลดื่มสุราเมามายแล้วไปหาเรื่องชกต่อยคน
 อื่นเขาบนบารั้วรำวงก็บ่อยครั้ง กระทั่งเตี้ยเรารู้ข่าวและต้องมาออก
 ปากเตือนด้วยความห่วงกังวล

“ไอ้ไซ้(ชื่อจีนคือจิ้งไซ้) ลืออย่าไปเที่ยวยุ่งเกี่ยวหาเรื่องกับ
 ใครเขานะ เพื่อนคนไหนเป็นนักเลงก็อย่าไปคบหาเดินด้วย”

“ครับเตี้ย”

“อย่าไปหากินเหล้าเมายากับเขา” เตี้ยหมายถึง สุรา-บุหรี
 กัญชา อันจะเป็นที่มาของการทะเลาะวิวาท และเสพติด

“เรื่องผู้หญิงก็อย่าไปยุ่ง” อันนี้เตี้ยหมายถึง โสเภณี เตี้ยจะ
 ติด(กาม)โรคให้เดือดร้อนทรมาณตน

นอกนั้นอยากจะเที่ยวเตร่ทำอะไร แค่วันเดียวก็ไม่ว่าอะไร ส่วนแม่ช่วงนี้ก็สุขภาพไม่สู้ดี ป่วยกระเสาะกระแสะอยู่แต่ในบ้าน จึงไม่ค่อยจะรู้เรื่องราวนอกบ้านนัก ชีวิตวัยรุ่นของเราจึงอิสระเสรี เต็มที่

เช้าเราตื่นตีห้าครึ่งเพื่อออกมาช่วยเตี้ยยกสินค้าหลายชนิดมา จัดตั้งยังหน้าร้าน เจ้เหนียงไปขายปลาที่ตลาด แม่ทำกับข้าวเรา ช่วยเตี้ยค้าขายหน้าบ้าน กระทั่งเที่ยงการค้าก็จะซาลง ทานอาหารเที่ยงเสร็จแล้ว ก็ออกเที่ยวสายยาวตามสะดวก

ทั้งหมดนี้เราก็ทำไปตามสามัญสำนึก เตี้ยแม่ก็ไม่ได้กะเกณฑ์ จะหวังให้ช่วยงานอะไรทางบ้าน แต่ที่มีปัญหากลับไปเป็น **ไอ้เล็ง** **เล็งก็เสียนี่**

ขณะที่พบกันยามบ่ายในสโมสร(โต๊ะบิลเลียด) ไอ้เล็งก็เอ่ย ขึ้นมาตอนหนึ่งกับเราว่า

“ไอ้ซัย มึงอย่าทำตัวดีหลายไอ้ห้า....” มันหมายถึง พฤติกรรมการช่วยงานเตี้ยแม่ของเรา

“ทำไมวะ ?!” เราเป็นงง

“เตี้ยแม่กูค่ากูทุกวัน ว่าอย่าเอาแต่เที่ยวมากนัก หัดดูตัวอย่าง อาไ้บ้าง” มันเล่า

แล้วเตี้ยแม่มันก็ขึ้นมาที่บ้านเราซึ่งอยู่คนละฝั่งถนนเอียง ๆ กัน ไอ้เราก็เห็นใจมัน แต่บ้านเราเป็นห้องแถวร้านค้ามีความ

จำเป็นต้องช่วย เวลาถูกค้ำมาเยอะ ๆ จะบริการไม่ทัน คุณเล็กก็ไม่
ทั่วถึง และช่วยแบ่งเบาภาระเตี้ยแม่บ้าง

แต่บ้านมันเป็นห้องแถวแค่ออกอยู่อาศัย ไม่ได้ค้าขายอะไร
ให้อยู่บ้านก็ไม่ต้องช่วยงานอะไรได้ ให้ไปขับรถขนข้าวหรือ
คนขับก็มีแล้ว จะให้ไปแบกกระสอบข้าวหรือ ก็ออกจะเกินไปนะ
(คาดว่ามันไม่ใช่) คนงานก็มีแล้วจะไปแย่งงานที่เขาทำอยู่ทำไม
เรากับไอ้เล้งไม่ได้มีสภาพเหมือนกันที่ไหน แต่คงประสงค์
อยากจะให้มันอยู่ติดบ้านบ้างกระมัง เพราะมันก็ระดับแรดเรียกพี่
จริง ๆ ซะด้วยซี

‘เด็กเทพฯ’ ร่วมรุ่นที่นายกองที่สุดในด้านช่วยเหลืองานพ่อ
แม่เห็นจะไม่มีใครเกิน **ไอ้เฉีย**

(เรียนจบ ม.ศ.5 ร.ร.วัดสุทธิวราราม และศึกษาต่อที่รามคำแหง)
เป็นรุ่นพี่สองปี และเป็นพี่ชาย **ไอ้โบ้**(เพื่อนรักอีกคนของเรา)

ไอ้เฉียนี่มันมีความขยัน-ขันแข็งและรับผิดชอบในหน้าที่ได้ดี
เยี่ยมอย่างหาใครเทียบยาก จัดเป็น ‘เขาวชนตัวอย่าง’ ได้อย่าง
แท้จริง

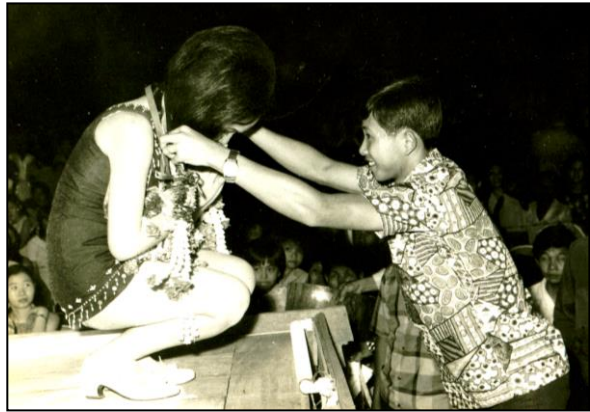


ปิดภาคเรียนปลายปี
พ.ศ. 2513 ครั้งนี้ ก็จะมี
งานประจำปีฉลองวัด
ปราสาท ซึ่งเคยยิ่งใหญ่มาก

ในอดีตมาเป็นออเคิร์ฟให้กับบรรดากลุ่มวัยรุ่นอย่างพวกเรา ที่สำคัญที่สุดก็คือได้จัดให้มีการประกวดนางงามนี้แหละ ใช้ชื่องานว่า ‘ธิดาปราสาท’

ที่จริงน่าจะใช้คำว่าประกวดสาวงามมากกว่า เพราะคำว่า ‘นาง’ เขามักจะใช้กับหญิงที่สมรสแล้วเป็นเป็นส่วนใหญ่ กฎหมายก็ระบุไว้ชัดเจนนี่นา

งานนี้ทำให้พวกวัยรุ่นวัยกระเตาะอย่างพวกเรากระดี๊กระด๊า ก็ีบกับกันสุดๆ ได้ใช้เป็นเวทีแสดงความเป็นหนุ่ม



อย่างคุ่มค่าบ้ำระห่ำ ตามจับตามเชียร์สาวที่เข้าประกวดตลอดทั้งวันซ้อมและวันแข่งขัน ตามเชียร์ให้กำลังใจควักเงินซื้อพวงมาลัยคล้องกันจนถึงขอบเวทีทุกวัน

ด้วยหวังที่จะฉีกใจสาว จนกระทั่งกระเป๋าร้างแล้วฉีกอีก งานจบแต่หนุ่มๆ อย่างพวกเราก็หาได้ขอมสยบจบไม่ ตามไปจับต่ออีกจนถึงที่บ้านทุ่งปลายนาอันเป็นเกรียวเชียวละ

จะว่าซ่องรีก็เหมือนกันจนเป็นกามโรคทุกประเภทเกือบทุกคน ไม่ว่าจะเป็ นหนองใน(ฮิตมาก) หงอนไก่ ซิฟิลิส ฝีมะม่วง ฯลฯ เวลาเป็นเจ็บปวดทรมานแหม่ง ! แต่ก็ไม่มีใครเข็ดหลาบซักกะที

เป็นแล้วเป็นอีกซ้ำซาก เวลาติดโรคก็โอดโอยสัญญาสาบาน
สารพัดทุกราย

“ต่อไปนี่กูไม่เอากะหรืออีกแล้ว.... โอย..เจ็บแล้ว.....”

แต่เวลามัน ‘อยาก’ ขึ้นมาละก็ เอาพระมาเทศน์ก็ไม่หยุด เอา
ข้างมาจุกก็ไม่อยู่ โดยเฉพาะกำลังอยู่ต่อหน้า ‘คุณตัว’ ลงท้ายก็ ‘**อิ
โรมัยชินเตอ**’ ้วยรุ่นสมัยนี้ไม่ทราบว่าจะรู้นัยยะแห่งความหมาย
ของคำ ๆ นี้หรือเปล่าหรือ

แต่ก็คืนะที่ได้เกิดมาเร็ว ถ้าพวกเราเผชิญหลงยุคมาเกิดใน
สมัยนี้ โทษที่ครบ เอดส์ รับประทานตายเรียบ !

เปื่อ ๆ ศรีภูมิ ผมก็ไปเที่ยวอำนาจเจริญ เพราะมีทั้งพี่สะใภ้ที่
เคารพรัก หลาน ๆ ที่น่ารัก เพื่อนรัก และที่พลาดไม่ได้อย่างยิ่งก็คือ
‘สาวคนรัก’ ที่กว่าจะตามจับตามตื้อจนรู้ใจกันได้นี้ก็แทบกระอัก
รากเลือด ใจจะขาดรอน ๆ เป็น **‘รักครั้งแรก’** ในชีวิตชะด้วยชี ไป
ที่ไรก็สดชื่นหัวใจทุกครั้ง

(ดังรายละเอียดที่แต่งไว้ในเรื่อง **‘ห้องเรียน หัวรัก’** หาอ่าน
โดยคลิกได้ที่ www.sura.ac.th → **ลิงค์ในเว็บ** → **นวนิยาย**)

เมื่อใกล้จะถึงวันเปิดเทอม พวก ‘เด็กเทพฯ’ เกือบทุกรายจะ
เกิดอาการไม่อยากจะกลับกรุงเทพฯเลย เพราะยังคงอาลัยอาวรณ์
กับกิเลสเหตุของความมันสะระตี่ที่ศรีภูมิอยู่นั่นเอง

ล้วนแต่แม่ของผู้เขียนนั้น ท่าน
 อยากให้เรารีบกลับ ๆ ไปให้พื้หนุพื้
 ตายิ่งนัก เพราะความเป็นห่วงกลัวลูก
 จะขลุกอยู่แต่กับ ‘อบายมุข’ จนเสียผู้
 เสียคนเสียอนาคตไปเสียก่อน แต่เราผู้
 ซึ่งกำลังมัวเมาเหมือน นกไม่เห็นฟ้า
 ปลาไม่เห็นน้ำ หนอนไม่เห็นอามก็
 ได้แต่ข้อมอมจมประวิงเวลา
 ผัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อย ๆ



พอลูกห่างก็ตั้งใจอยากชิดใกล้
 แต่ลูกมาประเดี๋ยวใจอยากให้ห่าง
 กลัวลูกน้อยปล่อยจิตหลงผิดทาง
 เพราะทุกอย่างล้วน ‘อบาย’ ให้กังวล

ก็ทั้งไฟ ไก่ชน ปะปนด้วย
 ทั้งม้า มวย เหล้าบุหรี พาปีปน
 ทั้งบิลเลียด โสเภณี ที่เสียคน
 ลูกก็เข้า ปะปน ไปทุกทาง

9. ตกรกหมดแรง

ลูกที่ดีเป็นสวรรค์ของพ่อแม่
ลูกที่แย่ ทำให้พ่อแม่ตกรก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลังจากที่เราได้ขอเลื่อนวันกลับกรุงเทพฯ ไป
แล้วหลายครั้งเพราะติดเล่นเมาสนุกอยู่กับอบายมุขสารพัดชนิด
ในที่สุดก็ได้สัญญากับเตี้ยเป็นครั้งสุดท้ายอย่างเป็นทางการเป็นมั่นเป็นเหมาะ
ไว้ว่า...จะกลับกรุงเทพฯ ขบวนรถเร็ว(ขบวน 08.00 น.) ของวันที่
15 พ.ค. 13 (เพราะวันที่ 16 โรงเรียนก็จะเปิดเทอมแล้วนี่นา)

แต่คืนวันที่ 14 พ.ค. ดันฝ่ามีงานบุญที่บ้านหนองไผ่ ห่าง
จากตัวอำเภอศรีภูมิประมาณ 10 ก.ม. ในงานนี้มีทั้งมวย หมอลำ
รำวง และภาพยนตร์ครบชุดก็กักมากมาย มีรถสองแถวจากตัว
อำเภอคันหนึ่งอาสาไปส่งและรอรับกลับให้เสร็จสรรพ

เดิมทีเราก็ตั่งใจว่าจะนอนแต่หัวค่ำเพื่อตื่นแต่เช้าเตรียมตัวให้
ทันขบวนรถไฟ 08.00 น. เมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จก็
ออกไปเดินปล่อยอารมณ์ที่ตลาดสามแยกหลังสถานีรถไฟก่อนที่
จะอำลาถิ่นรัก แต่ดันฝ่าไปเจอเพื่อน ๆ มีไอ้แดง(โหนก) ไอ้หลี
และไอ้ชูเข้า

พวกนี้ล้วนเรียนจบแค่ชั้น ป.7 และก็ออกมาช่วยพ่อแม่ค้าขาย ส่วนไอ้ชูยี่ดอาชีพเป็นช่างตัดผมร้านตาไล(วิไลเกษา)

“ไอ้ชัย มึงจะไปเที่ยวงานบ้านหนองไผ่กับพวกกูแม่?” ไอ้แดง คนทัก+ชักชวน

“มีอะไรมั่งวะ?” เราผลออตกันไม่ได้

“มีเยอะแยะทุกอย่าง” ไอ้หลีสนับสนุน “งานเขาใหญ่โตมากนะมึง”

“ไปมะ ไปด้วยกันกับพวกกู” ไอ้แดงชวนต่อ ส่วนไอ้ชูแค่พอรู้จัก แต่ไม่ถึงกับสนิท

“เออ ไปก็ไป” น่านให้มันได้ยังงาน ต่อหน้าเพื่อน ๆ ก็ลืมนึกถึงสัญญาที่ให้ไว้กับเตี้ยแม่ไม้ด.....

ในที่สุดเราก็ได้ไปเที่ยวตามใจอยากเช่นเคย ทำตามใจตนเสียจนชิน จึงมีสภาพราวกับคนเป็นโรค ‘ขาดใจตนไม่ได้’ อันที่จริง มันก็ไม่ได้สนุกอะไรนักหนาหรอก ก็พอแต่ได้แก้เหงาแก้เซ็งก็แค่นั้นเอง

แล้วก็ไอ้เพียง ‘แค่นั้น’ ทำไมยังต้องไปนำมาเป็นเหตุทำให้เตี้ยแม่ท่านต้องเป็นทุกข์เป็นกังวล ผิดหวังเสียใจ อันนี้สิที่น่าประณามตนเองเป็นที่สุด !

มวยก็มวยบ้านนอกโนเนม รำวงก็งั้น ๆ ส่วนภาพยนตร์นี่ไม่มองเลยแหละ แล้วอยากจะทำแพะอะไรนักหนา ก็ไม่เข้าใจมารดามันเลยจริงๆ.....

หลังจากได้เที่ยวเตร่เฮฮาจนถึงเวลาใกล้จะกลับตามนัดหมาย (ตีหนึ่ง-01.00 น.) ก็ได้ไปเดินแวะหาซื้อบุหรี่ และน้ำดื่ม(อัดลม) แต่ดันผ่าไปเจอเอา ‘แม่ค้าหน้าหวาน’ คุมร้านแบกะดินเข้า มีสินค้า เล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่กี่ชนิด จึงร่ำเข้าไปซื้อบุหรี่-น้ำอัดลม แล้วก็ ...

‘ขายขนมจีบ’ ตามสันดาน!

ทางฝ่ายแม่ค้า นอกจากหน้าหวานยังไม่พอ ยังมีกิริยาวาจาดี อธิษาศัยน่ารัก ร่วมเจรจาพาทีอย่างมีรสชาติ ก็เลยเพลินสิครับ ใ้ ชู ใ้ หลี่ ใ้ แคงก็ยิ้มแย้มหน้าบานขณะร่วมขบวนการจีบ

ใ้ ชูรูปหล่อที่สุด(แต่มีเมียแล้ว)กลับสำรวจสงบเสงี่ยมที่สุด เราละจ้อที่สุด ด้วยทะนงในความเป็น‘เด็กเทพฯ’ของตนกระมัง คิ้มไป คุยไป แอ้คสูบบุหรี่พ่นควันปุ่ย ๆ ไป(เหมือนคางคก)ด้วย (เพราะก็ยังสูบไม่เป็นนี่นา)

นั่งรุมจีบสาวอยู่สักครู่ จนกระทั่งมีพรรคพวกศรีภูมิบางคน มาตามให้ไปขึ้นรถกลับ มันตะโกนแจ้งว่า

“เฮ้ยพวกมึง อีกสักครู่รถเขาจะออกแล้วนะ”

“เออ ๆ เดี่ยวกูไป” เราตอบรับพร้อมกับที่พวกมันก็เดินผ่าน เลยไป

พวกเรากำลังปลื้มคิ้มค้ำกับแม่ค้าหน้าหวาน ก็เลยเพลินทอด เวลา เดี่ยวอีกนิด ต่ออีกหน่อย อีกแป๊บเดียว แล้วก็เพลินเพลินจน

‘ลืมหาว’ (เปลotonไปชั่วขณะ -ภาษาลาว) มารู้สึกตัวกันอีกครั้ง
เมื่อไอ้แดงอะใจได้สติ เอ่ยทักท้วงขึ้น

“เฮ้ยไอ้ซัย ทำไมมันดูเงิบ ๆ วะ” ไอ้แดงมันมองดูผู้คนที่อยู่
รอบ ๆ ตัวเริ่มเห็นเบาบางลงอย่างผิดสังเกต

“หรือว่ารถออกไปแล้ว” ไอ้หลีหน้าตาตื่น ที่ถูกนึกขึ้นมาได้
ก็บอกเขาว่าอีกแป๊บเดียวนี่นา

“หา!” เราก็ตกใจเพราะเพิ่งนึกได้เช่นกัน “ไอ้แดง มึง
ออกไปดูแป๊บเดียวไป” เรากำลังติดอกติดใจและติดลมกับแม่ค้า
หน้าหวาน เลยไม่อยากจะขยับ

แล้วพวกเราที่เหลือก็จ้อต่อ น้องเขาก็สวยได้ที่ ชม้อยชม้าย
เอียงอายน่ารำก ให้ความเป็นกันเองดี มีน้ำใจ ทำให้พวกเราทุกคน
ยังคงอาลัยอารมณ์ติดหมัด ไม่อยากจะขยับเขยื้อนจากไปง่าย ๆ

แว็บเดียว ไอ้แดงก็วิ่งหน้าตาตื่นตะโกนบอกมาแต่ไกล

“เฮ้ยรถออกไปแล้ว เพิ่งออกไปเมื่อสักครู่นี้เอง”

ทุกคนนิ่งงัน **เราถึงกับใจหายวาบ!**

“วิ่งตามไปทันมั้ยะ?” เราตกใจยิ่งกว่าพวกมันหลายเท่านี้
เพราะได้มีพันธะสัญญา กับเตี้ยแม่ไว้แล้วอย่างมั่นคง

“ทันกับแพะอะไร มองยังไม่เห็นไฟหลังรถเลย” ไอ้แดงมีสี
หน้าเครียดเช่นกัน

ตอนนี้ทุกคนพากันลืมแม่ค้าหน้าหวานหมดสิ้น มีแต่รู้รอย
แห่งความกังวลปริวิตก

“ก็อยู่ต่ออีกหน่อยซีคะ” น้องหน้าหวานตอบยิ้ม ๆ “พุงนี้
เข้าค่อยกกลับก็ได้” เธอยังอุตสำหรับมีไมตรีเชิญชวน หรือแก่งสรรพ
ยอกก็ไม่ทราบ แต่ตอนนี้จิตใจเราไม่อยู่กับเนื้อกับตัวซะแล้ว จึง
ไม่ได้สังเกตอะไรให้ชัดเจน

“น้อง ช่วงนี้จะมีรถสองแถวออกไปตลาดมั๊ยครับ ?” เราหัน
ไปตามแม่ค้าหน้าหวาน

เธอก็ยิ้มหวานอย่างขำ ๆ และตอบอย่างยิ้ม ๆ ออกมาว่า

“ไม่มีหรอกค่ะ จะมีคันแรกออกจากหมู่บ้านก็ประมาณสอง
โมงเช้าเห็นจะได้”

“โ๊ะยังงั้นรอไม่ได้” เราเปรยออกมา

“นี่ก็เกือบสว่างแล้ว” (เกือบตีสอง)น้องหน้าหวานยังเอ่ยด้วย
ไมตรี “อยู่ต่ออีกนิดก็สว่างแล้ว”

“อยู่ต่อไม่ได้แน่” โ๊ะแดงเปรยเบา ๆ กับเรา กลัวแม่ค้าได้
ยินเกรงจะเสียน้ำใจมั้ง

“ทำไมวะ ?” โ๊ะหลี่สงกะสัย และเริ่มรรมณ์เสีย

“เตี้ยกูตีตาย” แววดาออกอาการขลาดกลัวจัด หัวใจคงตกลง
ไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว

“เฮาจะอยู่บ่ได้คือกัน” ใ้ชูรูปหล่อ ค่อนข้างเจียมตัวและ
 สุภาพ แต่พูดลาวแท้ ๆ ไม่ใช่ภาษาครึ่งลาวครึ่งไทยอย่างภาษาลาว
 ศรีภูมิ

“ทำไมวะ ?” ใ้หลี่ยังใช้คำถามเก่า ๆ ด้วยความสงสัย
 เพราะใจมันยังอยากอยู่ต่อเอามัก ๆ

“เฮาต้องเปิดฮ้านยามเช้า” ใ้ชูอธิบาย “ถ้าตาโลมาเห็นฮ้าน
 ยังปิดอยู่ เฮาเฮาตายคัก ๆ “ (ตาโลเอาตายแน่)

มันเป็นช่างตัดผมร้าน วิลเกษา ของตาโล มันมีหน้าที่นอน
 ฝ้าร้านเปิดปิดและทำความสะอาดร้าน ตาโลแกเป็นคนมีระเบียบ
 วินัย และเอาจริง จึงเป็นที่เกรงขามของลูกน้องทุกคนที่เคยร่วมงาน

ร้านตัดผมที่วาก็อยู่ใกล้ ๆ กับร้านค้าของเตี้ยแม่ผู้เขียนเอง
 ห่างกันห้าหกคืบ เห็นและคุ้นสนิทกับตาโลมาตั้งแต่สมัยเราเป็น
 เด็ก ๆ แล้ว

เพราะฉะนั้นพอมันอ้าปากเราก็เห็นลิ้นไก่ ทะลุลงไปถึง
 กระเพาะอาหารทวารหนักโน่น !

ส่วนใ้แดงนี่ก็เช่นเดียวกัน บ้านอยู่ใกล้กันตั้งแต่เกิด เตี้ย
 มันนี่จัดได้ว่า ‘จอมโหด’ เรียกพี่ ลงโทษตีลูกแต่ละครั้งสุดโหด !
 ฟาดอย่างรุนแรง และไม่นับ แต่ยับเยิน ส่วนลูก ด้วยความเจ็บปวด
 อย่างรุนแรงแสนสาหัสจึงร้องก้องไปตั้งสามบ้านแปดบ้าน

เรียกว่าถ้ามีการลงทัณฑ์เมื่อไหร่ ช้าง ๆ บ้านต้องรับทราบ โดยอัตโนมัติจากเสียงโศกโอยโหยหวนของลูก ๆ เมื่อนั้น ไอ้ที่ตบคาดเดียวจบนะ...เจ้าอย่าหวัง!

การลงโทษมหาโหดแบบนั้น ยุคสมัยนี้(2565)ไม่มีใครเขาทำกันแล้ว ที่เล่ามานี้หลายท่านยังอาจจะไม่เชื่อด้วยซ้ำไป พาลหาว่าผู้เขียน**โม้รีเปลา** อันนี้ขอยืนยันด้วยความสัตย์ เด็ด ๆ (ศรีภูมิ) ลองถามรุ่นพ่อหรือปู่ย่าตายาย คุณก็ได้ ขนาดเตี้ยของผู้เขียนเองยังเคยบ่นให้ไต่ยินเลยว่า

“ไอ้หานี้ มันตีลูกเหมือนตีงัวตีควาย” ก็คนจีนพูดภาษาลาว ศรีภูมินี่นา

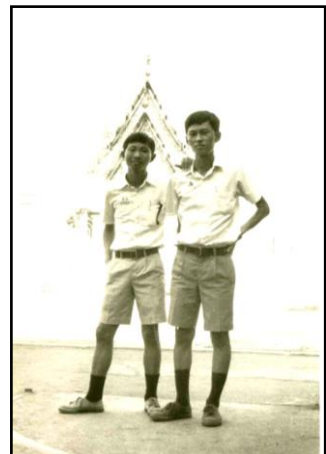
(ดังรายละเอียดที่อยู่ในเรื่องไอ้เฮง- **‘จากคืนสู่ดาว’**)

“ไอ้ชัย แล้วทำไมมึงจะต้องรีบกลับน้กวะ ?” ไอ้หลี่นี่คุณมันช่างอาลัยอารมณ์อยากจะอยู่ต่อเสียจริง ๆ

“กูสัญญากับเตี้ยแม่กูไว้แล้วว่า จะกลับกรุงเทพฯ ขบวนรถเร็ว(08.00 น.)เข้าวันนี้(15 พ.ค. 13) “

“มึงก็เลื่อนไปเป็นพรุ่งนี้ก็ได้นี้หว่า”

ไอ้หลี่ก็เสือกจะเป็นผู้ปกครองของเราไปเสียอีกคนแล้ว ไอ้อับอาย.....



“กูขอเลื่อนเขามาหลายครั้งแล้วไอ้ห้า พรงี้ก็เปิดเทอมต้องไปเรียนแล้ว”

“เอาขี้จี้ก็แล้วกัน” เราเริ่มมุข “พวกกูสามคนจะขอกลับก่อน” เราหันไปขยิบตากับแม่ค้า

“น้องครับ พี่ฝากดูแลเพื่อนรักซักคนนะครับ” แม่ค้าหน้าหวานก็ยิ้มสะเทิ้นเงินอายุ แต่ก็ยังมีกะจิตกะใจร่วมต่อมุกต่อเกมส์

“ไม่เป็นไร ยินดีค่ะ”

“เฮ้ย พวกมึงไม่อยู่กูจะอยู่คนเดียวได้ยังไงวะ!” ไอ้หลี่ลนลาน

“น้องเค้าไม่กัคมึงหรือก ไอ้ห้า” เราใส่ต่อ แล้วก็หันไปขยิบตากับทางไอ้แดง ไอ้ชู

“ปะ พวกเรา” แล้วก็แก๊งเดินออกจากร้านพร้อมกัน ไอ้หลี่ร้องตามเสียงหลง

“เฮ้ย พวกมึงรอกูด้วย” ก็เลยได้เฮกันก่อนจะจากลาแม่ค้าหน้าหวานอย่างอาลัยอาวรณ์.....

ในที่สุด เมื่อหมดหนทางจนปัญญา ก็เลยต้องจำใจพากันย้ายต้อกกกลับ บรรยากาศรอบทิศมืดมิดตื้อต้อจริง ๆ เพราะเป็นคืนข้างแรม จะเห็นชัดเจนก็เฉพาะแต่ดวงดาวที่พราวปร่างท้วท้องฟ้าเท่านั้น

เส้นทางเดินกลับจากหมู่บ้านเพื่อออกไปสู่ถนนใหญ่พวกเรา
ก็ไม่มีใครรู้ และก็มีคนมองอะไรก็ไม่เห็น ต้องเดินมั่ว ๆ ไป เจอ
ผู้คนตามเส้นทางที่ไหนก็ต้องพึ่งพาถามชาวบ้านเขาไปตลอด

แต่เมื่ออยู่ห่างไกลออกมาจากบริเวณงาน ท่ามกลางความมืด
จนจินตนาการ ไร้ความมืดคือสิ่งที่เราพบแต่แรก กลับไม่มีคอย่างเคย
กลับพอมองเห็นอะไรบางอย่าง ได้ชัดเจนขึ้น ความยากของการ
เดินทางจึงกลับไม่ถึงกับยากมากอย่างที่คิด ชีวิตจริง ๆ ในเกือบทุก
เรื่อง ก็คงมักจะเป็นเช่นนี้เสมอ

เพราะฉะนั้น ท่านใดที่กำลังเผชิญกับปัญหาชีวิตในเรื่องใด ก็
อย่าเพิ่งรีบด่วนตัดสินใจที่ถอยหันหลังวิ่งหนีไปเสียก่อนนะครับ
ควรตั้งสติ ใช้ปัญญาเผชิญหน้ากับมันไปเถอะ สักระยะ
สถานการณ์ต่าง ๆ ก็จะค่อย ๆ คลี่คลายไปเอง เหมือน 'ฟ้าหลังฝน'
ก็ย่อมสดใสแจ่มใสยัง ใญ่ยังนั่นแหละ

ประมาณก่อนชั่วโมงก็เดินออกมาสู่ถนนใหญ่ได้สมใจหมาย
ทุกคนถอนใจพร้อม ๆ กันอย่างโล่งอก มีกำลังใจและเสียงพูดคุย
หยอกล้อกันมากขึ้น โดยเฉพาะไอ้หีผู้กำลังหลงไหลในแม่ค้า
หน้าหวานตาชมพูขาวคนนั้น

สองข้างทางของถนนใหญ่(เป็นถนนดินลูกรังชั้นแล้ว มีหลุม
แอ่งน้ำขังบ้างประปราย)ยังมีแมกไม้อยู่เยอะสลัดกับท้องทุ่งเป็น
ช่วง ๆ ไป บรรยากาศยามดึกยังคงเงียบสงัดวังเวงวิเวก โหวเหว

เหลืออีกตั้งเจ็ดกิโลเมตรที่ต้องขำเท่า หนทางพิสูจน์ขา กาลเวลา พิสูจน์ใจ เพราะทุกอย่างรอบ ๆ ตัวคุณนำหวาดหวั่นพรั่นพรึงมากแล้ว.

สองข้างทางที่จะมุ่งหน้าไปนั้น มีหลายป่าช้าที่รกทึบ ศาล พระภูมิ ซุ้มเจ้าที่สารพัดที่ดูเงิบขริม วิเวกวังเวงอย่างน่ากลัว มีเสียงเล่าขาน โจรจันชนิดจับขั้วหัวใจในความดูและเฮี้ยน ขนาดมา กลางวันเปลี่ยว ๆ ยังยะเยือกเย็นจนขนหัวลุก กล้าผ่านกันเสียที่ไหน แต่คราวนี้จำเป็นต้องมาผ่านในยามค่ำคืน ดึกสงัด และมีด สนิทจริง ๆ

ระหว่างทางเดินอันขลาด ๆ กลัว ๆ พวกเราก็ต้องแก่งคุดกัน ด้วยเสียงอันดัง เพื่อหวังใช้เป็นเพื่อนอุ่นใจไล่ความกลัว ภาวนา ขอให้มึนรยนต์เล่นผ่านมาสักคัน พอจะได้ฟังพาหลบหนีความ เหนื่อยและความหวาดกลัว จึงได้แต่มองหน้าแลหลังสังเกตหารถ กันไปตลอดทาง

จนกระทั่งจวนจะถึงบ้านหนองขาว (อีกประมาณ สาม กิโลเมตรจะถึงศรีภูมิ) อันเป็นจุดสุดเครียด เพราะได้ยินข่าวโจจรัน เรื่องผีดู สุดเฮี้ยนมาตลอด มีคนมาผูกคอตายหลายรายก็ที่บริเวณนี้ ถ้าสุดก็เพิ่งมีคนผูกคอตายเมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมาเอง ไร่แดงดู จะออกอาการตาขาวมากกว่าเพื่อน มันถึงกับหยุดเดินเอาคือ ๆ พร้อมเกาะแขนเราไว้แน่น

“ไอ้ชัย กูว่านั่งพักก่อนดีกว่า กูเหนื่อยชิบหาย...” ปากมันเหนื่อยแต่ ลูกกะตามันล่อกล่อก และพูดต่อว่า “เพื่อมีรถวิ่งผ่านมาก็จะได้ขอ อาศัยเขาเข้าไปในตลาดได้ด้วย”

ไอ้เราก็พอจะรู้ทัน ทั้ง ๆ ที่กลัว แต่ก็อดขำในอาการตาขาว ล่อกล่อกของมันไม่ได้ ก็เลยหัวเราะงอหาย ทำให้ไอ้หลี่กับไอ้ชูก็ เริ่มรู้ทันและขำกลิ้ง ไอ้หลี่เลยใส่ไอ้แดงว่า

“มึงเหนื่อยหรือมึงขี้ขลาดกันแน่วะไอ้แดง ?”

“ก็ทั้งเหนื่อยทั้งกลัวแหละวะ” ไอ้แดงตอบอ้อมอ้อม “หรือ พวกมึงไม่กลัว ?” มันย้อ

“เขากลัวกันทั้งนั้นแหละ แต่ขี้ไม่ได้ขึ้นไปอยู่บนสมองเหมือน มึง” แล้วก็พากันขำต่อไปได้อีก

จากนั้นมาต่างคนต่างก็จดเอาเรื่องที่คิดว่าเล่าออกมาแล้วจะ ใ้มันขำเพื่อกลบความกลัว เล่าเข้าทำบ้างไม่เข้าทำบ้างก็ฝืน หัวเราะมันตะบันไปเพื่อจะไล่ความกลัว แล้วก็เลยมีเรื่องได้ หัวเราะกันจริง ๆ (โดยไม่ต้องแกล้งฝืนเหมือนตอนแรก ๆ) ไปได้ ตลอดทาง

เราจำได้อยู่เรื่องหนึ่งที่ไอ้แดงมันเล่าถึง **หมอจันทร์** กับ **เสี้ยจ๋มมู่** หมอจันทร์ท่านนี้เป็นคนญวนอพยพ ได้ย้ายมาอยู่ที่ศรี ภูมิพร้อมครอบครัวตั้งแต่ปี พ.ศ. 2498 มั้ง อายุอานามของหมอ จันทร์ช่วงนั้นน่าจะราวๆ สามสิบกว่า สมัยที่แกแรกมา ก็มีมอร์

เตอร์ไซค์ BMW คันทามจีร่อนอย่างเท่าสมารถสุดยอด เป็นมอร์เตอร์ไซค์คันแรกของอำเภอ(มั่ง) และเป็นคันแรกในชีวิตที่เราเคยพบเห็นจริง ๆ (ก็คนบ้านนอกเหล่า)

หมอจันทร์เป็นหมอเถื่อน(เพราะไม่มีใบประกอบโรคศิลป์จากทางการ) แต่ถึงแม้ท่านจะเป็นหมอเถื่อน แต่ดู ๆ แล้ว ท่านเป็นผู้มีภูมิความรู้ด้านแพทย์แผนปัจจุบันจริง ๆ ไม่น้อย มีการฉีดยา ผ่าตัด วัดความดัน ไข้หูฟังตรวจโรคเช่นแพทย์ปัจจุบันเป๊ะ

สมัยนั้น แพทย์แผนปัจจุบันประจำอำเภอสงสัยน่าจะยังไม่มีเลยแหละ หมอจันทร์จึงมีลูกค้ำมากมายรับ(เงิน)และ ฐานะทางเศรษฐกิจจึงดีขึ้นอย่างมากและรวดเร็ว

หมอจันทร์มีลูก ๆ หลายคน เท่าที่จำได้ตามลำดับก็คือ แป๊ะเหลิน แป๊ะหญ่อ แป๊ะทู่ กู้น้อย กู้ติ แล้วที่มาจากในอำเภอศรีภูมิก็คือไอ้แดง (เลยไม่มี 'กู' นำหน้าชื่อ) หมอจันทร์มีน้องชายชื่อ บง แต่พวกเรา(ลูกจีน)ยังเด็กก็เรียกเฮียบง (เกิดราวปี 2487)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เราโมโห ซอกซ้า และเสียใจจนถึงกับร่ำไห้ น้ำตานองหน้าเกี่ยวกับบางคนในตระกูลนี้มาแล้ว เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องจริงอีกเช่นกัน ถ้าผิดพลาดเป็นเท็จก็ยินดีให้ฟ้องร้องศาลโลก เหมือนไอ้ฮุนเซ็นเขมรจีโกงได้เรยยยะฮะ

ประมาณปี 2499 เราเพิ่งเข้าชั้น ค.ล.(เด็กเล็ก) ปัจจุบันก็คงเป็นชั้น อนุบาลก่อนจะขึ้น ป.1 เมื่อไปโรงเรียนก็ได้ไปรู้จักกับ

เพื่อน ๆ หลายคนเพิ่มขึ้น หนึ่งในหลายคนก็คือสาว ‘แบ๊ะทู่’ คนนี้
นี่แหละ เมื่อถูกอัยยาศัยไมตรีอันดีพิเศษต่อกันก็เลยสนิทสนมกัน
มาก ไปโรงเรียนก็นั่งข้าง ๆ กัน เดินเล่นหยอกล้อช่วยเหลือ
เอื้อเฟื้อกันอย่างดีมาโดยตลอด

มีอยู่วันหนึ่งเป็นวันหยุด(วันพระ-ถือเป็นวันหยุดราชการ
หนึ่งในหนึ่งสัปดาห์สมัยนั้น) ประมาณบ่ายสี่ แบ๊ะทู่มาเล่นกับ
เราที่บ้านซึ่งเป็นห้องแถวร้านค้า บ้านก็อยู่ห่างกันแค่เจ็ดแปดห้อง
ระหว่างนั่งคุยกันกะหนุงกะหนิงอยู่ที่ม้ายาวเตี้ย ๆ หน้าบ้าน **ไอ้งา**
(พี่ชาย ห่างกัน3ปี) ไม่รู้มันมาจากทางไหน มาพบเห็นเข้าก็เริ่ม
แซวแบบล้อ ๆ

“ฮั่นแน่ ไอ้นี้เป็นเด็กเป็นเล็กกริมิแฟนนะมึง” มันแกล้งล้อให้
ได้อายแล้วก็เดินผ่านเข้าบ้านไป

เราก็คุยหยอกล้อกันต่อ สักครู่มันเดินผ่านออกมาพบอีกมันก็
ยั่วแหย่อีก เราประสาเด็กก็พอจะรู้ความหมายนิดหน่อยแต่ก็ดูเป็น
เรื่องน่าอายอยู่ มันกำลังจะเดินออกไปพ้นฟุตบาทหน้าบ้าน แล้ว
มันคงลืมนึกอะไรขึ้นมาได้กระมัง มันหยุดชะงักและหันหลังกลับ
ระหว่างที่เรากำลังนั่งคุยใกล้ ๆ กัน มันก็เข้ามาจับหัวเรากับหัวสาว
แบ๊ะทู่ดันให้หน้าสัมผัสในลักษณะจูบกัน

“เฮ้อจูบกัน” แล้วมันก็หัวเราะด้วยความสนใจ หมายยั่วแหย่
เล่นขำ ๆ กับเราเท่านั้น

สาวเบ๊ะทู่ทำหน้าที่แปลก งง ๆ ตื่น ๆ แต่เรารู้สึกอับอายอย่างรุนแรง รับไม่ได้เลย จึงร้องไห้ด้วยความอับอาย และไม่พอใจสุด ๆ เดินร้องไห้ไปฟ้องแม่ที่อยู่ใกล้ ๆ แถวนั้น ให้แม่ลงโทษมัน แต่แม่ก็ดันผ่าอมยิ้มจ๋า ๆ ไปด้วยอีกคน แต่ก็โอบกอดโอบปลอบเราไปตามเพลง **ไม่เห็นค่าว่าไอ้हांงามันเลยซักกะทีด**

จากวันนั้น มันก็ล้อเรากับเบ๊ะทู่ว่าเป็นแฟนกันไปอีกนานนับปี เราก็คำตอบได้มันคืนว่า

“มึงก็รักกับอ๊เบ๊ะเหลนเหมือนกันแหละ” ก็หาเรื่องว่าตอบโต้เขาไปตามประสาเด็ก

แต่เรื่องที่คุยกันจนเป็น โจ๊กในวันนี้ที่กำลังเดินทางกลางดึก ก็เป็นช่วงที่หมอจันทร์แก่หันมาทำธุรกิจภาพยนตร์เพิ่มในนามของ ‘แสงจันทร์ภาพยนตร์’

ที่ใช้ชื่อนี้ก็เพราะ เมียเดิมที่เป็นญวนเสียชีวิต แกจึงมาคว้าสาวงามคนไทยข้างบ้านซึ่งเป็นสาวทั้งสดทั้งซิง ชื่อ ‘กะฮิง’ (คนไทยแบบเขมรพื้นถิ่น) เป็นภรรยา แต่มีชื่อไทยว่า แสงระวี

ด้วยความรักและหลงใหลในภรรยาใหม่อย่างยิ่ง จึงคิดใช้ชื่อ ‘แสงจันทร์’ โดยมีคำนำหน้าเป็นชื่อของภรรยา จะได้เป็นสิริมงคลหรือมงคลนาม

ระหว่างดำเนินกิจการภาพยนตร์ คนที่ทำหน้าที่เป็นพนักงานคุมเครื่องฉายหนังก็คือ ‘เฮียจ๋มมู่’ ความที่หมอจันทร์แก่เป็นคน

ญวนและพูดไทยสำเนียงญวน+ลาวอุบล มันก็เลยทิ้งไม่ชัดและ
 เหน่อ ๆ เลยได้มีเรื่องหัวเราะขำขันกันมากมายจนจำไม่หวัดไม่
 ไหวจนเป็นตำนานแห่งเมืองศรีภูมิไปก็มี ได้ยินผู้ใหญ่กล่าวถึงบ่อย

“ไอ้จ๊วยหม้อยี่มันใจเหี้ยมเถ่ได้” ไอ้แดงออกสำเนียง

ล้อเลียนได้เหมือนมากส์ เลยเป็นที่ขำขันจนพวกเราหัวเราะกัน
 ท้องคัดท้องแข็ง และก็หัวเราะต่อเนื่องอีกหลายเรื่อง เพราะ
 ต่างคนต่างก็พยายามจัดหาเรื่องออกมาเล่าแทรกกันคนละเรื่อง
 สองเรื่อง

จนกระทั่งมารู้สึกตัวอีกที ก็เดินผ่านป่าช้าอันน่าสะพรึงกลัว
 ไปได้ตั้งไกลแล้ว แต่ป่านนั้นก็ยังคงติดลมไม่ค่อยจะหยุดขำกันได้
 โดยเฉพาะหันมาขำในความขี้ลาดของแต่ละคน เหนื่อยก็แสน
 เหนื่อย เมื่อยล้าก็จนขาจะลาก แต่ก็ยังมีกะจิตกะใจเพลิดเพลिनกัน
 ไปได้ ชีวิตวัยรุ่น มันมีมนต์เสน่ห์อย่างนี้เสมอ

เมื่อเดินมาถึงสถานีรถไฟศรีภูมิก็พอดีตีห้าเป๊ะ(05.00 น.) ถึง
 ตรงนี้พวกเราก็เมื่อยล้าแทบจะเดินต่อไม่ไหวจริง ๆ พอได้เห็นร้าน
 กาแฟบนสถานีรถไฟเขาเพิ่งเปิดร้านและกำลังติดไฟใส่พื้นควัน
 โคมง ก็เลยไปสั่งกาแฟ-ไข่ลวกเพิ่มพลัง

แต่ไอ้แดงมันกลับขอตัวกลับก่อน เพื่อจะได้แอบเข้าบ้าน
 นอนก่อนที่เตี้ยมันจะตื่นมาพบความจริงแล้วจะเจ็บตัว ส่วนไอ้ชูก็
 ขอตัวเช่นกัน เพราะต้องรีบไปจับเอาแรง เดี่ยวจะยืนหยัดคัดผมไม่

ไหว แล้วตาไต่ก็จะตำหนิต่อว่าเอา จึงเหลือเรากับไอ้หลีนั่งกินกัน
อยู่สองคน

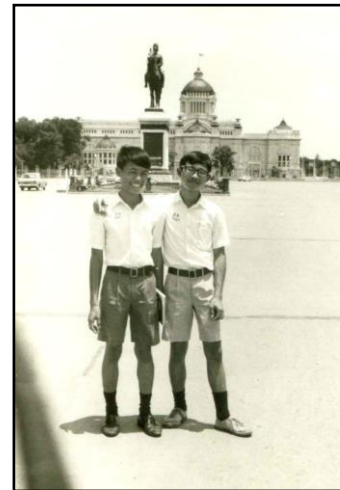
“อาไ้ ลือไปไหนมาแต่เช้า ๆ หา ?” อาซิมแม่ไอ้เส็งเพื่อน
รักเรา (ซึ่งก็เป็นจีนอพยพเช่นเดียวกับเตี้ยเรา) มาคุมร้าน มีอารมณ์
ดีได้ส่งเสียงทักทายเรา

“ผมมาเดินออกกำลังกายครับ” เรารีบแก้ตัวทันควัน แต่ไอ้
ห้าหลีนั่งเสือกขำจนสลักโอวัลติน อาซิมเลยเขม่นมองอย่าง
สงสัย สักครู่แกก็ถามออกมาอีก

“ลือจะกลับไปเรียนหนังสือเมื่อไหร่ ?”
แกชวนคุยด้วยความสนิทคุ้นเคยเป็นกันเอง

“วันนี้แหละครับ”

“เออ ลือกลับไปเรียนก็ดีแล้ว อยู่ที่นี่ก็มี
แต่เที่ยวเล่น ไม่มีประโยชน์”



อาซิมแกก็ว่าแบบนี้กับเรามาตั้งแต่เมื่อครั้งที่เราเรียนอยู่ ม.ศ.
1-2 แล้ว เพราะเราชอบไปชวนไอ้เส็งลูกชายแกออกมาเที่ยวมา
เล่น เพราะลูกเขาจะอยู่ช่วยเตี้ยแม่ค้าขายได้ประโยชน์แท้ ๆ

สมัยเด็ก ๆ เราก็มักชวนไอ้เส็งมาเล่นเม็ดเต้ ยางยัด หยอด
หลุม โยนเหรียญ เล่นไฟ ซึ่งล้วนแต่ไปในทางที่ไม่ดี(การเล่นกิ้ง
พन्न)ทั้งนั้น พอเข้าสู่วัยรุ่น เรากับไอ้เส็งก็เอาแต่พากันเที่ยวเตร่

เข้าโต๊ะ(บิลเลียด) เข้าเมือง เพื่อเข้าบาร์ เข้าช่อง ตามความคะนอง
ของวัย

โดยความจริงแล้ว อาซิมแหารู้ไม่ว่า ในช่วงวัยรุ่น ลูกแก
ต่างหากที่เป็นฝ่ายชวนเรา เพราะไอ้เส็งมันคุมร้านค้า มันก็มีเงิน มี
รถมอเตอร์ไซด์ จะไปไหนก็มีแต่มันออกปากชวน เพราะมันเป็น
คนออกเงินส่วนใหญ่(เกือบทั้งหมด) ส่วนทาง(เตี้ยแม่)เรานั้นฐานะ
ไม่ดี และเราก็กำลังเรียนยังไม่มีรายได้ แล้วใครจะกล้าไปชวนคน
อื่นทีียวล่ะ จริงมะ ?

แต่ในเมื่ออาซิมเป็นแม่ของเพื่อนรัก ที่เราก็เคารพนับถือยำ
เกรงอยู่เป็นทุนเดิม จึงไม่กล้าและไม่คิดจะโต้ตอบใด ๆ ทั้งสิ้น ก็
ครั้งต่อก็ครั้งเราก็ต้องนิ่ง และโดยใจจริงเราก็ไม่เคยถือสา เขาก็รัก
ลูกเขาเป็นธรรมดา ปกติลูกเขาก็เป็นคนเอางานเอาการดีไม่เคยมี
หลบเลี่ยงเบี่ยงบ่ายหน้าที่

แต่พอถึงช่วงปิดเทอมที่ มีเรามา ไอ้เส็งก็เริ่มเขว มากลูกเกล้า
กับเราบ่อย หน้าที่ความรับผิดชอบที่เคยดีก็เริ่มไม่สม่ำเสมอเหมือน
เคย แอบหนีไปเที่ยวสุรินทร์และกลับดึก ๆ ดื่น ๆ บ่อยครั้ง พอถึง
ช่วงบ่าย ๆ ไอ้เส็งเริ่มทำท่าโผล่ผล เชื่องซึม มีผลอหลับ สัปหงก
บ่อยครั้ง แล้วอาซิมจะพอใจได้อย่างไร เราเลยเหมือนเป็น **ตัว
ปัญหา** สำหรับอาซิมไปโดยปริยาย

“เออ ล้อกลับไปเรียนกรุงเทพฯ ก็ดีแล้ว จะมีประโยชน์กว่า
อยู่ที่นี้นา” แกมีอาการ โลงอก แต่คำกล่าวตักเตือนก็มีความหวังดี
เจืออยู่ เพราะความที่เห็นเราเป็นลูกคนจีนในตลาดด้วยกัน
(กาที่นี้้ง-คนกันเอง) เราก็เลย

“ครับ” อย่างสุภาพลูกเดียวเช่นกัน

แต่เรื่องคุณเลี้ยงผู้อำภัพยังไม่จบ ก็ต้องรบกวนท่านผู้มี
อุปการะคุณ(โปรดทราบ) ทรมานอ่านต่อหน้าคร้าบ 555



10.เอ็นที่สะท้อน

เรื่องเรียนให้หนัก
เรื่องรักให้อด เรื่องเล่นให้ลด เรื่องอภัยสให้เลิก

ระหว่างเพื่อนเล็งขึ้นชั้น ม.ศ. 4 - 5 เราก็เอ็นที่ติดและไปเรียนที่ มศว.บางแสน จ.ชลบุรี (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน หรือ ม.บูรพาในปัจจุบัน) เมื่อระยะทางอยู่ห่างกัน ความสัมพันธ์ก็เลยห่าง ๆ กันไปด้วย จะมีบ้างในบางครั้งที่เราได้ การแวะเวียนเยี่ยมเยียนกัน แต่ก็นาน ๆ และน้อยครั้งเต็มที่

ความที่ไม่มีผู้ใหญ่คอยควบคุมดูแล ทำให้นายเล็งไม่รู้จักระมัดระวังดูแลสุขภาพ เป็นเหตุให้ป่วยเป็นหวัดบ่อยและดูแลรักษาอย่างไม่ถูกวิธี นาน ๆ เข้าก็กลายเป็นหวัดเรื้อรังและลูกตามเข้าไปในโพรงจมูกกระทั่งเกิดอาการอักเสบกลายเป็นโรคไซนัสไปในที่สุด ต้องพึ่งยาแก้ปวด(Saridon)เป็นประจำ เห็นกล่องยาเคลื่อนอยู่บนโต๊ะเครื่องเขียนของมัน

ส่วนไอ้เจ๋ง เพื่อนรุ่นน้องที่พักห้องเดียวกันก็เป็นโรคกระเพาะอาหาร เนื่องจากมีระบบการกินที่ไม่ถูกต้อง เข้าไปในห้องมันก็เห็นแต่แผงยาพวกนี้(อาโมจิน)วางเคลื่อนห้อง และเราก็

เคยเป็นโรคนี้มาแล้วด้วยเช่นกัน จึงรู้สมมุติฐานของมันอย่างดี และรู้รสชาติของความเจ็บปวดทรมานอย่างซาบซึ้ง ผากท่าน ผู้ปกครองท่านอื่น ๆ ที่มาอ่านพบได้โปรดช่วยพึงสังเกต ระวังระมัดระวังและป้องกันให้ลูกหลานด้วยนะครับ

รักลูกก็ต้องเรียนรู้ที่จะระวังภัยให้ลูกรักด้วย จริงไหมครับ ลูก ๆ จะได้ไม่ต้องมาประสบชะตากรรมแย่ ๆ ในหลาย ๆ ด้าน เหมือนพวกเรา (บอกแล้วไงว่างานนี้เขียน “อย่างครู” ไม่ได้เขียน “อย่างควาย”)

ด้วยความที่ไอ้เล็งมันเป็นคนสมองดี เรียนเก่งเป็นทุนเดิม แม้จะเล่นไพ่ประจำ เล่นสนุกๆบ่อย เข้าบาร์-อาบนวดดี แต่ผลการสอบเมื่อจบ ม.ศ. 3 จากอำนาจศิลป์ก็ได้ถึง 82 % กระทั่งเสียเป้า ซึ่งจบ ม.ศ.5 จากอำนาจศิลป์ และขณะนั้นเรียนวิศวะไฟฟ้าปี 4 ที่ จุฬาฯ ยังเอ๋อปากชมในสายวันหนึ่งที่มันมาหาเราถึงบ้านพักใน โรงงานยานยนต์ชอยศิริพจน์(81) ซึ่งเราพักอยู่กับเฮียตี๋ พี่ชายคนโต และก็มีเฮียเป้า(เพื่อนเฮียเงา)มาเข้าพักอาศัยร่วมกันอยู่ก่อนแล้ว พอไอ้เล็งเข้ามา ก็พบเฮียเป้าเข้า

“สวัสดิ์ครับเฮีย” คนอำเภอเดียวกัน ก็รู้จักกันหมดทั้งตลาด และ

“เออ สวัสดิ์วะ” เสียเป๋ายกมือรับไหว้ตามธรรมเนียม และ
เอ่ยทักทายต่อ

“การเรียนเป็นไงมั่งละเล็ง ?”

“ก็พอไปได้ครับเฮีย”

“เรียนอยู่ชั้นไหนแล้ว ?”

“กำลังจะขึ้น ม.ศ. 4 ครับ”

“จบ ม.ศ.3 ได้ก็เปอร์เซ็นต์ ?”

“ 82 เปอร์เซ็นต์ครับเฮีย”



“โอ้โฮ! 82 % ของอำนาจศิลป์นี่ไม่ใช่ธรรมดาอะ ไม่แพทย์
กวีสวะเลยแหละ ม.ศ.4 – 5 ตั้งใจเรียนให้ดี ๆ นะเล็ง อย่าเกร
เสียดก่อนล่ะ” เสียเป๋ายกมือแสดงความหวังดีอย่างนี้ก็เพราะ เคย
เห็นรุ่นพี่และเพื่อนร่วมรุ่นได้ประพาศติเสื่อมเสีย จนมีอันต้องเสีย
การเรียน และหมดอนาคตไปอย่างน่าเสียดายไปหลายรายแล้ว
นั่นเอง

“ครับเฮีย” ไร่เล็งตอบรับความหวังดีในคำเตือน และยิ้มเป็น
ปลื้มไปเลยเชียวละ หัวใจมันคงจะพองโตคับอก เราเองก็พลอย
ยินดีไปกับเพื่อนรักด้วย

**ธรรมชาติแห่งชีวิต พาลีขีดกำหนดมา
ลิขิตตนสำคัญกว่า จงฟันฝ่าสู่ดวงดาว**

ระหว่างเพื่อนเล็งกำลังเรียน ม.ศ. 4 เราก็ค้นคว้าเอ็นท์ไม่ติด (ตามคาด) เสียงผู้ส่งเสียจึงเรียกไปรับทราบนโยบาย ระหว่างที่ เราไปขอเงินเพื่อจะนำมาลงทะเลเบียนเรียน ม.รามกำแหง

“หน้าอย่างมึงอย่าไปเรียนเลยรามฯ เรียนไปก็ไม่จบหรอก”

ฟ้าผ่ากลางวันแสก ๆ เลยวะ เราก็ได้แต่ก้มหน้าเถียงไม่ออก ก็มันจริงของเค้านี้นา เลยต่างคนต่างก็นิ่งอึ้งกันไปสักครู่

เรานั้นก็ทำได้เพียงแค่นั่งก้มหน้ารอรับชะตากรรม แล้วแต่พี่เขาจะเมตตา หมคสิทธิ์จะเรียกรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะสร้างผลงานไม่เข้าตาหมา**ไม่แตก**มาตลอด ส่วนพี่ชายมันก็คงอาจกำลังคิดว่า **จะตัดหางปล่อยวัด** คิมัย(กระมัง) แต่คงติดขัดตรงที่แม่ได้พุดจา ผากฝั่งน้องกับบรรดาพี่ ๆ ทุกคน(7 คน)เอาไว้แล้วว่า...

“ให้ดูแลน้องให้ดี ๆ เดี้อลูก” แม่ออกสำเนียงโคราชบ้านเกิด **“นี่ก็เหลือน้องซุดท่องคนเดียวแล้ว อย่าทอดทิ้งน้องหน้าไอนาย”** มันก็เลยต้องคิดหนัก! สูดท้ายมันก็เลยตัดใจอมควักกระเป่า

“เฮ้านี้เอาเงินไป” เสียงยื่นเงิน หนึ่งพันบาทให้ แล้วว่า

“มึงเอาไปหาที่กววิชาตลอดปีเพื่อเอ็นท์ใหม่อีกที ถ้ามึงเอ็นท์ติดก็จะส่งมึงเรียนจนจบปริญญาตรี แต่ถ้ามึงเอ็นท์ไม่ติด” มันเว้นจังหวะ และจ้องหน้าเราแบบเน้นสยองส์.....!

“มึงต้องช่วยตัวเอง กูช่วยมึงได้แค่นี้แหละ จะมาให้กูอุ้มกระเตงมึงไปทั้งชาติได้ยังไง ลูกเมียกูก็มี” มันพุดจริงจังจนเราใจหายวาบ! คล้าย ๆ กำลังจะ**ถูกตัดหางปล่อยวัด !**

เราจะมีปัญญาที่ไหนที่จะไปช่วยตนเองอย่างอื่นได้ วิชาชีพ
ชักกะอย่างก็ไม่มีติดตัว จึงต้องมูมานะคิดสู้เอ็นท์แม่งลูกเดียว
เหมือน**หมาจันทรอก**เลยพับฝ่า.... จึงเป็นเหตุให้เราจำเป็นต้องมา
ตั้งสติวางแผนคิดแก้ไขปัญหาชีวิตอย่างจริงจังว่าจะทำประการใด

สรุปโดยย่อ ๆ แล้ว อะไรก็ตามที่เห็นว่าเป็นอุปสรรคต่อการ
สอบ ‘เอ็นทรานซ์’ ต้องตัดใจ โยนทิ้งทุกอย่างทุกอย่างออกไปให้
หมด ไม่จั่งรอดยากส์ คึกครั้งนี่ใหญ่หลวงนัก ต้องหันมาใช้
นโยบายหลัก ‘**สามน้อย หนึ่งมาก**’ ของ ‘หลวงพ่อชิง’ คือ

**“เรื่องเรียนให้หนัก
เรื่องรักให้อด เรื่องเล่นให้ลด เรื่องอภัยให้เลิก”**

ที่ผ่าน ๆ มา เรามันมีสิ่งพะรุงพะรังห้อยรุ่งริ่งเป็นตัวถ่วงอยู่
เยอะเกินไป (ราหูล์ ซาต๋ พนทน์ ซาต๋) จึงกระโดดไม่ได้สูงพอที่
ข้ามรั้วมหาวิทยาลัย แต่ถ้าทำตัวให้เบา ๆ อาจจะกระโดดได้สูงขึ้น
พอที่จะข้ามรั้วเข้าไปเรียนมหาวิทยาลัยกับเขาได้บ้างละมั้ง

ในที่สุดเราก็เลยตัดเพื่อนตัดฝูง ตัดคนรัก ตัดเรื่องบันเทิง
เริงรมย์ไปจนสิ้น และมุ่งถวิลที่จะเอ็นท์อย่างเดียว จนกระทั่ง
ประสบความสำเร็จตามความละเอียดที่เล่าไว้ในเรื่อง**วันเกิด** แล้ว
ท่านที่สนใจก็โปรดติดตามหาอ่านลองดู อาจจะเป็นประโยชน์
และให้แง่คิดในอีกบางมุมที่พอจะคุ้มค่าไว้สอนเตือนบุตรหลานก็
เป็นไปได้ (ไปคลิกที่ www.sura.ac.th ➡ ลิงค์ในเวป ➡ **นวนิยาย**)

พอเราเอ็นท์ติด ชีวิตก็สดชื่น กระจกกระจาด้าเหมือนปลากระจกดี ได้น้ำ โดยเฉพาะได้ไปอยู่ บางแสนแดนสวรรค์ ก็ยิ่งสดชื่นหนัก เข้าไปอีก ได้ที่เรียนใหม่ ได้เพื่อนใหม่ ๆ มีกิจกรรมใหม่ ๆ แถม อยู่แดนไกลเสียอีก เลยพลอลืมเพื่อนเล้งไปเสียสนิท

กระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง ไอ้เล้งก็ได้ซื้อรถมอเตอร์ไซด์จาก กทม. เข้าไปเยี่ยมเราถึงหอพักใน มศว.บางแสน โน่น(กับไอ้เกียนน้องไอ้เบาะซ้อนกันไป) เราก็เลยพามันไปฟาด ‘คุณตัว’ แถวแหลมแท่น เป็นการทดแทนพระคุณท่าน **ปรมาจารย์เล้ง ‘เล้งกี๋’** โทษฐานที่เคยพาเราเข้าไปขึ้นบรมครูที่อาบอบนวด ‘แกแลคซี่’ (กทม.)

และวันต่อมาก็พามันไปใส่ ‘คุณตัว’ ที่ศรีราชาเป็นค่าดอกเบียลงท้ายในวันที่สามด้วยการพามันไปประกาศศกดา **‘เล้งกี๋’** ให้สมศักดิ์ศรีที่ **เมืองชล** และไอ้เล้งมันก็ไม่เคยทำให้ใครผิดหวังเช่นเคย มันฉลองศรัทธาอย่างไม่ย่อท้อ และสู้อย่างทรหดสมศักดิ์ศรี **‘เล้งกี๋’** จริง ๆ

ขึ้น ม.ศ.4-5 ต้องเรียนหนัก (เที่ยวและเล่นมันก็หนักด้วย) แต่การพักผ่อนน้อย บ่อย ๆ ครั้งเข้าทำให้ภูมิต้านทานลด เป็นเหตุให้ป่วยเป็นไข้หวัดบ่อย (ทั้งหวัดบน และ ‘หวัดล่าง’) ประกอบกับการไม่ระมัดระวังและไม่รู้คุณค่าในการดูแลใส่ใจในสุขภาพของตนอย่างถูกต้องเหมาะสม ผลให้หวัดไม่ยอมหายจนกลายเป็นโรคหวัดเรื้อรังในที่สุด

จากหวัดเรื้อรังก็ยังคงเป็นประตุนำไปสู่โรคโพรงจมูกอักเสบ (ไซนัส) ในเวลาต่อมา ทำให้มีอาการปวดหัวบ่อยจนเป็นโรคประจำตัว ต้องพึ่งพายาแก้ปวด (Saridon) เป็นประจำทุกวัน กล่อง Saridon จึงเห็นมีวางบนโต๊ะเคลื่อน

เมื่อเป็นหวัดเรื้อรังก็ต้องสั่งน้ำมูกบ่อย ไอ้เส็งก็ค้นคว้าไปรับคำแนะนำผิด ๆ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และความไม่รู้จริงจากเพื่อน ๆ อีก ที่ว่า

“ต้องสูบบุหรี่รสเมนทอล (สายฝน) จะช่วยทำให้จมูกโล่ง ลดอาการคั่งของน้ำมูกได้”

มันก็เลยต้องพึ่งพามันหรือสายฝนเป็นประจำ จึงต้องติดบุหรี่ไปอีกอย่างต่อเนื่องมาจวบจนกระทั่งทุกวันนี้ เป็นที่น่าอนาถใจยิ่ง พ่อแม่ที่นิยมส่งลูก ๆ ไปเรียนให้อยู่ไกลตัว ขอให้ใช้เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์สอนใจ เรียนรู้และระวังเหตุระวังภัยให้ลูกรักไว้เสียแต่เนิ่น ๆ ด้วยนะครับ ผู้เขียนเรื่องนี้ก็หวังมุ่งเจตนาอันนี้แหละเป็นหลัก อย่างอื่นก็เป็นแค่น้ำจิ้ม

รักลูก ก็ต้องเรียนรู้ ศึกษา ระวังภัย และใส่ใจเพื่อ ลูกที่ท่านรักด้วย

นายเส็งที่เคยมีผลการเรียนดีมาตลอด ก็เริ่มลดประสิทธิภาพ ลงไป สอบจบ ม.ศ. 4 (สายวิทย์) ได้ 59 % และช่วงขึ้น ม.ศ.5 อาการไซนัสก็ยิ่งกำเริบ ปวดหัวบ่อยมากจนกระทั่งไม่อ่านหนังสือ แต่ด้วยสมองอันเป็นเลิศ ก็สามารถจบ ม.ศ.5

ด้วยข้อสอบกระทรวงที่ล้าลือกันว่ายากนักหนาในสมัยนั้น ได้
อย่างฉลุย 63 % แต่กลับเอ็นท์ไม่ติดอะไรเลย เพราะเลือกแต่อยู่
บนฟ้า (เลือกคณะสูงเกินไป - วิศวฯ รวด !)

สมัยนั้น คณะวิศวกรรมศาสตร์ยังมีน้อยสาขา และน้อย
สถาบัน แต่แข่งขันกันสูงมาก มีศักดิ์ศรีดีคู่มากับคณะแพทย์เลย
ทีเดียว

ในที่สุด เมื่อมองสูงดูแต่ดวงอาทิตย์(วิศวฯ จุฬา) มากไปจน
ทำให้ตาพร่า และเมื่อยก้านคอ เลยจำเป็นต้องหันกลับมาหา ‘เปลว
เทียน’ แทน ด้วยมोटโต้(motto – คติความเชื่อ)ที่ว่า

“เปลวเทียนส่องแสง รามคำแหงส่องทาง ยังไงละท่าน

คับที่อยู่ได้ แต่คับใจอยู่ยาก ตัวอยู่รามคำแหงไป แต่ใจดัน
ไปอยู่จุฬาฯ เรียนรามฯ ได้แค่ภาคเรียนเดียว ภาคเรียนที่สองก็
ต้องออกมาทวนวิชาเตรียมเอ็นท์จริงจังแก้ตัวอีกครั้ง(เหมือนเรา
เฮ้อะ) และก็มักเป็นการเอ็นท์ครั้งสุดท้ายของชีวิตแห่งผู้คนส่วน
ใหญ่ในยุคสมัยนั้น

แค่สองครั้งก็เกินพอ เสียทั้งเงิน เสียทั้งเวลา และที่ล้ำมะ
คัลล์ มันเสียความรู้สึกของ ‘ผู้มีอุปการะคุณ’ ฮะ(คนส่งให้เรียน)
และตัวผู้สอบเองก็สูญเสียกำลังใจและความเชื่อมั่นในตัวเองไป
หมดแล้วด้วยเช่นกัน เรียกว่า ‘หมด’ ทุกสิ่งทุกอย่าง

“แกจะตาย อายเด็ก ๆ มั้วะ” เพื่อน ๆ บางคนก็พูดไปในทำนองนี้

การเอ็นท์ครั้งที่สอง นายเล้งผู้มีประสบการณ์มาแล้ว เริ่มประเมินความสามารถของตนเองได้เหมาะสมตรงตามความเป็นจริงได้มากขึ้น เลือกขณะที่คะแนนสอบเข้าไม่สูงนัก มีเพื่อเหลือเพื่อขาดมากขึ้น ภาษามวยเขาเรียกว่า ‘เก้เกมส์’

ผลการสอบเอ็นท์วันแรก ๆ ใ้เล้งเดินผิวปากกลับหอพักอย่างสบายใจ เพราะทำได้ค่อนข้างมากเป็นที่น่าพอใจ เกิดความหวังและเกิดกำลังใจ

คืนสุดท้ายก่อนวันสอบ กะทิ้งทวน มูอ่านจนถึงตีหนึ่ง เมื่อล้มตัวลงนอนแต่เกิดอาการ ‘ตาแข็ง’ นอนไม่หลับ กระทั่งตีสองกว่า เลยต้องลุกขึ้นมาอ่านหนังสือต่อ ดีกว่าทรมานนอนอยู่เปล่า ๆ กระทั่งเกือบตีสามกว่าเริ่มง่วงจัด จึงล้มตัวลงนอนอีกครั้ง ก่อนจะนอนก็ได้ตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้ที่เวลาตีห้าครึ่ง

มาสะดุ้งตื่นเอาเมื่อเวลาเก้านาฬิกาเศษ ใจหายวาบ ! ลุกขึ้นมา นั่งคอตกบนเตียงอย่างซึ่มเศร้าผิดหวังอย่างสุด ๆ เพราะมันเลยเวลาเข้าห้องสอบไปนานแล้ว กว่าจะอาบน้ำแต่งตัวและเดินทางไปถึงห้องสอบก็ไม่มีทางทันพันเปอร์เซน จึงเป็นการหมดสิทธิ์ **ปิดประตูมหาวิทยาลัยไปตลอดชีวิต**

อนิจจา.....ถ้านายเล้งได้พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ เหตุการณ์คงไม่เลวร้ายได้ขนาดนี้

สุดท้าย เพื่อนเล็งที่เคยเก่งเรียน กลับจำต้องกลับบ้านตัวเปล่า
ไร้ปริญญาและสถาบันใด ๆ สร้างความเศร้าใจผิดหวังอย่าง
มหันต์ให้กับตนเองและพ่อแม่พี่น้องทุกคนเป็นที่สุด !

11. บุพเพอาละวาด

เมื่อได้เสียน้ำตา จึงรู้คุณค่าคำสอนแม่

อยู่บ้าน ณ หน้าที่นี้จะอยู่เปล่า ๆ อย่างไม่รู้ค่าก็น่าเกลียด เมื่อไม่เรียนก็ต้องมาช่วยเขาทำมาหากิน ต้องเป็นกระเป๋ารถบัสแทนคนงานที่ลาออกไป และต้องเป็นโซเฟอร์แทนคนขับที่ลาจลาป่วย แม้จะอับอายขายหน้า ก็จำเป็นต้องตากหน้าทำ ดีแต่ว่ายังมีไอ้เฉียเป็นเพื่อนคอยปลอบใจ เพราะต่างก็อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน อย่างนี้ภาษาลาว(ศรีภูมิ)เขาก็ว่า 'ไคหน้'(ค่อยยังชั่ว)

เคยอยู่แต่เมืองใหญ่ไกลพ่อแม่พี่น้องคนควบคุม กลับมาต้องถูกพ่อแม่และพี่ ๆ ควบคุมรุมยำ ก็ยอมอึดอัดใจเป็นธรรมดา เลยต้องดิ้นรนออกไปหาประกอบอาชีพนอกบ้าน พอดีไ้ไ้เบาะได้กลับมาศรีภูมิบ้านเก่าเยี่ยมเตี้ยแม่ของมันเลยได้พูดคุยซักชวนพากันไปทำงานประเภทรับเหมาก่อสร้างรายย่อย โดยคอยตอดเอางานจากผู้รับเหมารายใหญ่อีกที เงื่อนใจก็คือนายเล้งต้องนำรถปิคอัพและเงินจำนวนหนึ่งไปเป็นทุนเริ่มงาน

พื้นที่งานอยู่ไกลถึงลำพูน ลำปาง เชียงใหม่ มีอุปสรรคแฝงเร้นอยู่นานปีการ อยู่ได้เพียงปีกว่า ๆ ก็ต้องหนีกลับมาหารับงาน

แถวอีสานใต้ ได้รับงานแบ่งประเภทปลูกหญ้าขอบถนน และงาน
 เทซีเมนต์ลาดขอบปากท่อระบายน้ำขอบถนน พื้นที่ทำงานและที่
 พักก็อยู่ที่กิ่งอำเภอลำน้ำสวน เมื่อได้เวลามาพักงานก็เลยได้มา
 พานพบรักเข้าจนตาย... ไอ้ เล้ง 'เส่งกี' ซะอย่าง

สาวที่แอบปิ้ง เป็นถึงลูกคหบดีผู้มั่งคั่งและทรงอิทธิพลในลำ
 น้ำสวน แม้จะเป็นลูกเศรษฐีบ้านนอก แต่การศึกษากลับย่ออยู่แค่
 ชั้น ป.7 จะเป็นเพราะไอคิวต่ำ ไอเดียต่ำ หรือเพราะความเกียจ
 คร้านรักสบายเพราะถูกรักและตามใจเกินไป ข้อนี้ไอ้เส่งกีค้นคว้า
 ไม่ทราบ

“จะหาเมียทั้งที เรื่องอย่างนี้ต้องชัดเจนนะมึง” เราก็ทำเป็น
 แอ๊คให้ข้อคิดเห็นมันไป ช่วงนี้เราได้มาบรรจุเป็นครูที่สุรินทร์แล้ว

“หีย! จะไปเกี่ยวกับแพะอะไรวะ จีนมันฉลาดถูกก็หลอกมัน
 ยากสิ” อ้าว..เป็นงั้นไป

“เดี๋ยวมีลูกออกมามึงจะรู้ซึก” เราก็พูดที่เล่นที่จริงไป

“ไม่รู้ กูเอาสวยไว้ก่อนแหละ ลูกคนรวยเคยโง่หรือ” เออก็มี
 ส่วนจริงของมันแฮะ

แต่ความเปล่งปลั่งเพราะกำลังแตกเนื้อสาวขาวผ่องของน้อง
หยกนี่สิ มันเหลือรับประทานจริง ๆ แล้วยังมีเรือนร่างสูงโปร่ง
 หน้าตาผิวพรรณที่สะคราญโฉมเนียนน้ไข(นกกกระจอกเทศ)อีก
 ต่างหาก บัคดีโธ่! แล้วทำไมไอ้หนุ่มชินตึงจะไม่ชานซึ่งในดวง

แต่ละ ถึงตอนนี้ น้อง‘หมวยคิม’ ในดวงใจหล่นหายไปไหนก็ลืม
ถามมันไป

เรื่องนมต้มนี้ เด็กสาวยุคนี้มุ่งอวดโชว์กันจัง ใส่เสื้อ(ระเบิด
นม)รัดจนแทบปริ ไอแก็กเดียวกระดุมขาดปูด **อกใหญ่มันเรื่อง
เล็ก แต่อกเล็กมันเรื่องใหญ่** ยางอายหายากพอ ๆ กับพรหมจารี

“ดักลอบก็ต้องหมั่นกู่ ริเจ้าชู้ก็ต้องหมั่นเกี่ยว” คำพังเพย
เก่า ๆ ยังคงทรงคุณค่าในประสิทธิผลยิ่งนัก แต่คำพังเพยของ’
หลวงพ่อชิง’ กลับบอกว่า

“อยากเก่งทางอาหารต้องเผ้ากูก ออยากเก่งทางสนุกๆต้องเผ้า
โตะ” ว่าเข้าไปโน่น แล้วท่านว่า จริงมะ ?

แต่ เล้ง ‘เส่งกี’ ซะอย่าง ฉายานี้มิใช่ได้มาเพราะโชคช่วย แต่
ด้วยประสบการณ์อันชุ่มโชก เป็นกามโรครมาแล้วทุกชนิด แต่ละ
ชนิดก็พันพิษจนนับครั้งมิถ้วน อีกทั้งสูงยาวเข้าดี แถมยังมี ‘ของ’
โคตรดี เสียอีก ขนาดมืออาชีพ(หมอนวด)เห็น ยังสะดุ้ง อีสาว
ถูกทุ้งอย่างหยกหรือจะไม่ผวา !

ระหว่างกำลังขายขนมจีบ ก็เกิดอุปสรรคเข้าจนได้ ตอน
หนึ่งที่ไอ้เล้งมันมาเล่าให้ฟัง

“ไอ้ห้า พ่อตาแม่งกิดกันชิบหายเลย ตอนแรก ๆ ก็คืออยู่
หอรอก อนุญาตให้กูเข้าไปจีบได้ถึงในบ้าน เข้ามาทักทายพูดคุยกับ

ดูอย่างดี แต่ตอนหลัง ๆ นี้ ไม่รู้เป็นไง หน้ากูมันก็ไม่มอง ยิ้มเก๋
ไปตั้งหลายครั้ง “ มันเล่าไปด้วยแววตาเป็นกังวล และก็ยังเล่าต่อ

“ระยะแรก ๆ ยังได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันในที่อื่น ๆ ได้
บ้าง ช่วงหลัง ๆ มึงรู้มะ ป้ามันถึงกับขังลูกสาวใส่กุญแจไว้ในบ้าน
เลยวะ”

“สงสัยเขาสืบประวัติของมึงได้จนละเอียดแล้วมั้ง” เราให้
ข้อคิด

“ไม่รู้สิ”

“แล้วมึงจะทำยังไงต่อไป ?”

“ไม่รู้สิ”

“มีแต่ไม่รู้ ๆ เคียวหมากก็คาบเอาไปแตกซะก่อนหรือก”

“มึงก็ช่วยกุคิดมั่งดิวะ ไอ้ห่า...” มันว่าไปโน่น

“อะไรวะ! ระดับ เล็ง ‘เส่งกี’ แค่นี้มีปัญหาได้ไง?” เราล้อ

มันเล่น

“ไอ้สัตว์” มันยิ้มอย่างขัน ๆ พร้อมขยับตีน เราเลยต้องขยับตัว

“ความจน อดใจ ความไว อดจยเว้ย ถ้ามันยุ่งยากนัก มึง
ใช้วิธี ‘จับคอตีเข้า’ เอาเลยสิวะ มึงมันก็สุดยอดขุนเข้าทะเลคลั่งนี้
หว่า” เราขู่ง (พนมทวน **ห้าพลัง** นักมวยขุนเข้าทะเลคลั่ง)

ซึ่งหมายถึงตีกินเปล่าไว้ก่อน ถ้ามันยุ่งยากนักใช้วิธีอื่นไม่
สำเร็จละก็ ก็ต้องเผด็จศึกพิษณุราชัน(เดิมคือชื่อนักมวยระดับ

แชมป์) ด้วยวิธีนี้ (ตรงนี้ที่จริงแล้วเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง ผิดทั้งทางโลกและทางธรรม มักก่อให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง ท่านผู้อ่านมิควรเอาอย่าง เดียวจะมาอ้างว่า ‘อาจารย์ชิง’ บอก เมียเอาตายแน่ ...555)

เพราะโดยธรรมชาติของวัฒนธรรมไทย ผู้ชายไม่มีวันหนีไปจากผู้หญิงเพราะความยาก แต่มักจะตีจากเพราะความ ‘ง่าย’ เราก็เลยข้อนเกร็ด(ห้ามพวน)ได้ว่า สตรีไม่มีวันตีจากเพราะโดนจวก แต่จะเปลี่ยนแปลงได้สะดวกเพราะมี ‘พรหมจรรย์’ ท่านผู้อ่านว่าจริงแหมะ?

แต่อีต่อนั้น ก็แหมะกัน ไปเล่น ๆ ตามภาษาคะนองของความ เป็นหนุ่มมากกว่า ไม่ได้คิดเป็นจริงจังอะไร แต่มันดันผ่าไปทำจริง ๆ เข้านะซี เรียนผูกแต่ไม่เรียนแก้(แก้แต่ไอ้อย่างง่า) ปัญหาเลยเถาโถมจมกองบาป ถ้าไม่เชื่อหรือสงกะสัย ลอง ๆ ติดตามต่อไปแล้ว ‘จะรู้ซึก!’

บาปมีจริง กรรมมีจริง นรก สวรรค์ ก็มีจริง เชื่อ ‘หลงตามหาบัว’ กันเถอะลูกหลาน ทางหลวงตากก็อุตสาหกรรมยักษ์กับญาติโยมด้วยความเมตตากรุณาถึยิบ เพื่อจะให้ญาติโยมละชั่ว ทำดี แต่ญาติโยมบางคนกลับหาว่า

“หลงตามาหลอกจะเอาเงินบริจาคมากกว่า” ไปเสียอีก

ท่านมาชี้ทางสวรรค์แท้ ๆ ไอ้พวก ‘มักแซแม่’ (ตาเหล่-
ภาษาจีน) มันก็ยังหาว่าท่านมาหลอกต้ม กรรมเวร! มนุษย์เรานี้ก็
แปลกแปลก *‘ชอบอวดฉลาดแต่ในเรื่องโง่ ๆ และชอบโง่แต่ใน
เรื่องที่ไม่ฉลาด’*

ที่เขาว่า ‘บอดตาจูงง่าย บอดใจจูงยาก” มันเป็นอย่างนี้เอง
ที่จริงแล้ว ‘หลักความเชื่อ’ ที่ถูกต้องในทางพุทธศาสนา ก็มี
มาบอกไว้แล้วชัดเจน ที่เรียกว่า ‘กาลามสูตร’ ซึ่งพระพุทธองค์
ตรัสสั่งสอนแก่ชาวกาลามะเมื่อครั้งพุทธกาล มีอยู่ 10 ข้อ ผู้เขียน
ได้อ่านพบบทกวีนิพนธ์ของท่าน *เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์* กวีเอก
แห่งรัตนโกสินทร์ ระดับรางวัล “ซีไรท์” ที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้
เสนาะจับใจยิ่งนัก จึงใคร่ขออนุญาตคัดลอกออกเผยแพร่เพื่อเป็น
ธรรมทานดังนี้

กาลามสูตรสมัย

*หมู่บ้านหนึ่งนามว่า กาลามะ
เกิดภาวะวุ่นวายหลายสถาน
ขาดผู้นำ ผู้นำน้อยคอยรังควาน
อลหม่านมากมายทุกมุมเมือง*

*เฮที่ไหนด เฮด้วย ช่วยเฮนั้น
ที่เจียบงัน โง่งงกึ่งมเงื่อง
ที่ยกหูชูหางก็ย่างเยื้อง*

ตื่นข่าวลือ ถือข่าวเลื่องอยู่เนืองนิตย์

จึงพระพุทธรองค์ทรงโปรดสัตว์

เทศนาคำรัสตัดโมหันธ์

หลักความเชื่อ ‘สืบอย่าง’ ในทางธรรม

คนทั้งนั้นนั่งฟังโดยตั้งใจ

หนึ่งฟังตามกันมาอย่าได้เชื่อ

สองทำกันทุกเมื่อเชื่อไม่ได้

สามตื่นข่าวป่าวมาอย่าเชื่อไป

สี่อย่าไว้ใจได้แม้แต่ตำรา

ห้าอย่าเชื่อเพราะเดาเอาเองเล่น

หกกะเกณฑ์คาดคะเนไว้ล่วงหน้า.

เจ็ดเพราะนึกตรึกตรองหรือตรวจตรา

แปดเพราะว่าต้องตามธรรมเนียมตน

เก้าอย่าเชื่อเพราะเพื่อควรเชื่อเขา

สิบครูเราแท้แท้มาแต่ต้น

ก็ไซ้จักเชื่อได้นำใจคน

จงเชื่อผล เชื่อเหตุ สังเกตเทอดู

(ประชาชาติ : 29 กรกฎาคม 2517

จากหนังสือ **เพียงความเคลื่อนไหว**)

เพราะฉะนั้น จะเชื่อหรือไม่เชื่อมันเป็นสิทธิ์ของท่าน หมั่นใช้คุณพินิจด้วยเหตุ-ผลเอาเองเถิด และถ้าไม่แน่ใจ แต่เชื่อแล้ว ก่อให้เกิดผลดีกว่าไม่เชื่อ เพราะเชื่อแล้วเป็นเหตุให้เราละชั่ว ทำดี ชีวิตเป็นสุขมันก็เกินคุ้มแล้วมิใช่หรือ

สาธุชนที่เคารพทุกท่าน อย่าไปมัวเหนียมอายกลัวใครเขาจะนิินทาหาว่าโง่งมงายเลย และไอ้พวกที่ชอบว่าใครเขาอย่างนี้ ชีวิตมักอยู่ไม่ค่อยเป็นสุขหรอก สังเกตจากบุคคลรอบข้างท่านดูเอาเถอะ ประการเช่นนี้แหละที่คุณแม่ของอาจารย์จึงท่านก็ได้เคยสอนตึงเอาไว้แล้ว

“เมื่อความรักมีปัญหา ก็ต้องใช้ปัญญาหาวิธี เล็ง ‘สิ่งกิ’ ซะอย่าง” เราสรรพยก

“เดี๋ยวคุณถึบ ไอ้เห้...” มันขยับมือขยับตีน เราก็เลยต้องขยับตัวอีกครั้ง

คนอย่างไอ้เล็ง แม้แต่คาซาโนวา ยังอายม้วน คอนฮวนยังเรียกพี่ ล่านี่กูอยากหัวต๊ะต๊ะ แล้วมันก็เล่าเกร็ดรักชนักใจให้เพื่อนชั้ยฟังต่อ เพราะเหตุการณ์ที่มันสานก่อ ดันผ่าต่อประสานสอดรับกับคำแนะนำของเราเข้าจิงเบอร์ มันเล่าว่า

“ไอ้हां มืออยู่ครั้งหนึ่ง ตอนที่ป้ามันเริ่ม ๆ จะห้าม กูกับน้องหยกได้ออกมาเที่ยวที่ตัวจังหวัดด้วยกันมันครวญเพลงอะไรให้กู

ฟังมึงรู้มะ” ถึงตอนนี้มันมีแวตาคอนฮวนปล้ำบเลย แล้วมันก็
 คำรามเพลงท่อนนั้นออกมา ต้องใช้คำว่า ‘คำราม’ เท่านั้นฮะ
 เพราะเรื่องเพลงไอนี้มันไม่เป็นสัพปะรสขลุ่ยเลยจริง ๆ

“ยอมเสียของนอก แต่สงวนของใน ไม่เห็นจะแปลกอะไร
 กับสมัยปัจจุบัน” ถึงมันจะคำรามได้ไม่ซาบซึ้ง แต่ก็ซาบซ่านกิน
 ใจชะมัด เปิดให้เห็นช่องทางลึกล้ำไปถึงไหน ๆ (เพลงของดาวใจ
 ไพจิตร)

“ไอ้หานี้ กูว่ามึงได้ ‘แอมแป๊ะ’ เขาแล้วแหงแก่(แน่ ๆ) ไซ้
 มะ?”

เพราะไอ้เราก็เลือกไปมีจินตนาการล้าลึกกราวกับแอบไต้ยีน
 มันร้องตอบได้ว่า

“พอได้ของนอก ก็หลอกกินของใน ไม่เห็นจะยากตรงไหน
 นื่องจะให้ พี่รู้ทัน” โน่นกูไอ้ซึ่งมันเป็น เรื่องของชาวบ้านรู้ดีไม้ด
 ยกเว้นเรื่องของตัวเอง! พับฝ่าเหอะ

นื่อง ๆ ที่อ่านเจอ ก็ขอให้มิตติ รู้จักรับ รู้จักเลือกใช้ให้เกิด
 ประโยชน์ก็แล้วกันนะ เพลงเขาก็แต่งและร้องให้มันได้บรรยากาศ
 คนฟังไม่ฉลาด ก็มักแฉลบ บางรายก็เลยถูกชำแหละไปอย่างหลุย

พอมาถึงจุดนี้ มันกลับเริ่มมีป้องปิด เหมือนกับยังอยาก
 สงวนให้เป็นความลับเป็นโลกส่วนตัว ส่วนตัว ไปชะนิบ.....

“เฮ้ย ญู่แค่จับมือจับแขนเขาเฉย ๆ” มันแก้ตัว แต่คันฝ่าทำหน้าตายจนเกินเหตุ

“อูย!” เราก็เผลออูยลงดินจริง ๆ แล้วจ้องตาหาความจริง เมื่อถูกเราจ้องตาคาคั่น สีหน้ามันเริ่มปฏิกิริยา ๆ เหมือนจะปิดไม่ค่อยมิด

“เฮ้ย จริง ๆ นา” มันพูดปนหัวเราะ แค่นี้เราก็รู้แล้ว

“ตอนนั้นหลังกินข้าวค่ำ” ไข่เลี้ยงเล่าต่อ “มันก็ขี้จรรย์านออกไปตลาด ขากลับจะผ่านบ้านพักญู่ ญู่เลี้ยงและคอยดักทางเอาไว้แล้ว เลยเรียกมันไว้ คุยกันอยู่ตั้งนาน ก็มีด ๆ ด้วยแหละ มองดูรอบข้างก็ไม่เห็นมีใคร ญู่ก็เลยลองจับมือตรงที่มันถือแฮนด์จรรย์าน มันก็สะดุ้งนิด ๆ แต่ก็ทำเฉย แถมยิ้มอาย ๆ ซะอีก แล้วญู่จะอดใจยังไงไหว ก็เข้าประชิดหอมแก้มเอาเลยดิวะ”

“ถึงว่า (เราคิด) ไข่ห้า อยู่ ๆ ผู้หญิงจะมาร้องเพลงนี้ต่อหน้าผู้ชายได้ยังไง มันต้องมีเหตุ มีปัจจัยเป็นธรรมดา ไม่อย่างนั้นก็ต้องเป็นผู้หญิงเจนสังเวียน หรือผู้หญิง ‘อย่างว่า’ เท่านั้นเอง

ฝ่ายผู้หญิงก็พอกัน ความจริงที่รับรู้มาภายหลังก็พอสรุปได้ ความว่า เป็นลูกคนที่สี่จากทั้งหมดห้าสาวของครอบครัว แต่เป็นคนที่น่าตาพิวพรรณดีที่สุดในกลุ่มพี่สาวน้องสาวที่ เขมา ๆ (ดำคล้ำ-เขมร) ภาษาลาวก็ว่าแหล่ ๆ แต่สวยก็ว่าปัด ๆ เหมือนดาว (เคราะห์) ล้อมเดือนอย่างไรอย่างนั้น ก็เลยเป็นที่สุดสวาทขาดอึด

(ใจ)ของพ่อแม่ เลยถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงอย่างรักและตามใจเป็นพิเศษ จึงติดนิสัยเกียจคร้าน มั่งง่าย เอาแต่ใจตัว และแสนงอนอีกต่างหาก

ในเมื่อไอคิวไม่ค่อยไหว อุปนิสัยมีปัญหา ผลการศึกษาที่จึงสาละวันเตี้ยลงสักรับ ยิ่งเรียนไม่ดี อะไรๆ ก็จึงดูเป็นเรื่องยากไปเสียหมด มีหน้าซำยังถูกรูตำหนิให้หม่นหมอง ถูกเพื่อน ๆ หัวเราะถากถางให้เจ็บกระดองใจ ถูกใครๆ ประณามให้ซำทรวง

หาว่า สวยแต่รูปจวบไม่หอมมั่งละ เทพฯธิดากำกะ(...door) มั่งละ สวยดีแต่จี้คร้านมั่งละ สารพัดอย่างที่เขายะว่าให้ 'เรียนไปก็ปวดหัว หาพวดึกว่าฮะ' อันนี้เป็นสำนวนที่เห็นในรถบัสสายศรีภูมิหรือถนนคะร่าบ แต่ก็ประชดประชัน แดกดันสาวใจแตกไปถึงกั้นเลยเชียว !

ปัญหาอันเสมือนเป็นฟางเส้นสุดท้ายก่อนที่เธอจะตัดสินใจไม่ไปโรงเรียนอีกตลอดชีวิตก็เกิดจากการที่เธอเติบโตใหญ่ อวบอ้อม บะละหิม เปล่งปลั่งเป็นสาวเกินอายุก่อนเพื่อนร่วมรุ่น ก็จึงมีหนุ่มๆ รุ่นพี่เข้ามาและเล็มแทะโลมประจำ แม้ไม่ใช่เป็นความผิดของเธอเลยก็ตาม แต่ก็ต้องตกเป็นจี้ปากทั้งของครูบางคน นักเรียน และเพื่อนบ้านทั่วไป

ลือเลือนธรรมดาที่พอทนได้ แต่คำลือที่หยาบคายซำซำ เกินไป ใครจะไปอยากทน เธอก็เลยเปลอพิวขาดเข้าจนได้ในบ่ายวันหนึ่งของปลายปีชั้น ป.7 ทำเอาเธอออกคลื่นโทสะไม่ไหว

ถึงกับมีการตบตีกันจนเลือดกลบปากเพราะเพื่อนคนที่ศรัศิปลี้ไม่
กินกัน มาลื้อกับเธออย่างหยาบคายต่อหน้าเพื่อน ๆ หญิงชาย
เยอะแยะว่า

“เทพฯธิดากำกะด.....” แล้วก็มีเสียงเฮเซ็งแซ่

เธอแอบอายจนสุดประมาณ เลือดขึ้นหน้า เป็นใครก็ทนได้
ยาก ด้วยความที่ตัวโตกว่า เธอจึงเดินเข้าไปตบหน้าอย่างสุดแรง
โกรธจนคนถูกตบเซล้ม แล้วเธอก็ตามไปจิกผมดึงขึ้นมาและก็
ตบๆอย่างไม่ยั้ง เพื่อน ๆ ต่างตกตะลึงและแตกกระเจิง นั่นคือ
วาระสุดท้ายของการเป็นนักเรียนของ หยก แม่พ่อแม่จะทิ้งปลอบ
ชู ทูบตีอย่างไรก็ไม่เป็นผล

ตามตำรา ‘อาจารย์ชิง’ ที่ท่านใช้สอนลูกศิษย์ลูกหาของท่าน
ที่ว่า

ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ แยมั่นครับ

ไม่เชื่อฟังคุณครู อดสูอาภัพ

ไม่เชื่อฟังใคร ๆ จัญไรจันบ

(จันบ = มากจริง ๆ – ภาษาเขมร)

เห็นที่ทำว่าจะจะเป็นจริงแท้แน่นอน เพราะกว่าจะได้สูตรนี้มา
ท่านก็ผ่านการเป็นครูมาแล้วกว่าสามสิบปี เห็นลูกศิษย์มาเป็น
หมื่น ๆ ประสบการณ์จึงถูกกลั่นออกมาเป็นคำสอนได้ดังนี้ ไปดู
ได้ที่ป้ายติดเสาตึกอาคารสังคัมศึกษา ตั้งเท่อเร่อ ๆ อยู่

เด็กที่เกเร เกียจคร้าน ไม่สนใจเรียนเหล่านี้ ในแต่ละปีมีอยู่ใน
โรงเรียนนับร้อย ๆ พอถึงปลายภาคเรียน จะ ตัด ม.ศ. คือไม่มี
สิทธิ์สอบเป็นเทือก สร้างปัญหาให้ครูปวดหัว สร้างปัญหาให้พ่อ
แม่สะเทือนใจ สร้างปัญหาให้สังคมไทยใกล้วิบัติไปเรื่อย ๆ อย่า
ลืมว่า

จะพัฒนาชาติ ต้องพัฒนาที่เยาวชน
เยาวชนล้มเหลว สังคมล่มสลาย

สภาพของสังคมไทย กำลังเดินไปสู่ความล่มสลายหายนะ ไป
เรื่อย ๆ ได้ยินพระราชดำรัสของในหลวงหรือไม่ที่ว่า

“บ้านเมืองเราทุกวันนี้ ไม่ใช่พัฒนา มีแต่หายนะ ตกต่ำ
เสื่อมทรามลงไปเรื่อย”

ข้อความนี้ได้ลงหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งเลยนะครับ และยังมี
ข้อความบอกเตือนชี้ไปในทำนองเดียวกันอีกในหลายวาระ เช่น
“อย่ากัดกัน” หรือ “อย่าขัดขวาง” สะใจดีไหมล่ะ ? แม้แต่เรายัง
แทบอยากมุดดินตาย อายเขานะ ไม่รู้ผู้เกี่ยวข้องยุคนี้ทำไมมัน
ถึงได้หน้าด้านหน้าทนนัก แปลกใจพิลึก !

ตราบไตที่ยังไม่แก้คอร์ปชั่น
ตราบนั้นอย่าหวังเยียวยาได้
ตราบไตที่อิทธิพลมืดไม่หมดไป
อย่าหวังเมืองไทยจะพัฒนา

พวก**นักการเมือง** และ**ข้าราชการระดับใหญ่ ๆ** **นักธุรกิจใหญ่ ๆ** กลุ่มนี้นั้นแหละ คือกลุ่มอิทธิพลและเป็นตัวต้นตอรากเหง้าแห่งปัญหาสำคัญ ๆ ของชาติในเกือบจะทุกเรื่องเลยละ เป็นมะเร็งร้ายในสังคมที่สะสมมายาวนาน และยากแก่การเปลี่ยนแปลงแก้ไข

ชอบแสดงและใช้อิทธิพล ชอบฉกฉวยเอาเปรียบสังคม และมีพฤติกรรมชอบนั่งบนหัวคนมากกว่าที่จะนั่งอยู่ในใจคน

ปัญหาสำคัญ ๆ ของสังคมไทยที่เป็นมาตั้งแต่อดีตก็คือ **เราขาดวิธีที่จะคัดเลือดเอาคนดี มีความรู้ความสามารถ มีความกล้าหาญเสียสละและมีความจริงใจขึ้นไปเป็นผู้นำ**

มีแต่คนที่แสดงอาการอยากขึ้นไปสู่อำนาจเพื่อแสวงหาโอกาสกอบโกยอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็จะเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยเงินก็ต้องใช้ปืนและระเบิด ! จากข่าวคราวทางหน้าหนังสือพิมพ์และโทรฯทัศนัยย่อมยืนยันได้เป็นอย่างดี ขนาดประธานวุฒิสภาและรองประธานสภาผู้แทนราษฎรก็ถูกใบเหลืองจนต้องถูกปลดออกให้ไปเลือกตั้งใหม่ อามน !

เรื่องนี้มันเรื่องไอ้ชิง กับ ไอ้เล็ง ไม่ใช่เรื่องของพวกเขาไอ้แพะอย่าไปแวะเวียนหามารดามันเลย ปวดหัวเปล่า ๆ มาว่าเรื่องของเรต้อดีฝ่า.....

ความเค็มที่พูดถึงอันตรายที่น้องหยกไม่ผินพังกำเตือนของ
พ่อแม่ แล้วทะเล่มาเชื่อคำขายอย่างนายเล้ง ‘เส่งกี’ ผู้ใหญ่นะเขา
ผ่านโลกมามากเขาย่อมรับรู้อะไรได้เร็ว และลุ่มลึกกว่าเด็ก ๆ
เสมอ

หนุ่มสาวเอง ก็ยังถือว่าเด็กอยู่มากสำหรับชีวิตคู่ จึงควรฟัง
คำทัดทานบอกเตือนจากพ่อแม่อย่างยิ่ง ในโลกนี้จะหาใครที่หวังดี
และจริงใจต่อเราเท่าพ่อแม่เป็นไม่มีหรอก

ไอ้-อีคนไหนมันไปเชื่อคนอื่นเกินพ่อแม่ มักจะแย่มากกว่าดี
มักจะอัปรีัยมากกว่าคุณ อันนี้‘หลงพ่อชิง’ ท่านติงไว้ ตั้งเรื่อง
ผู้เขียนกำลังจะเล่าอยู่นี้นี้ไ้ เพื่อให้เป็นนิทัศน์อุทาหรณ์ เวลาจะหา
ผ้าหาเมียอย่าไป ‘หลงรูป’ จนเกินไปนัก เขาสร้างมาไว้เพื่อหลอก
‘คนโง่’ และในโลกนี้ก็มืคน(หลง)โง่มงาย มากมายเสียด้วยซี
ท่านผู้อ่านว่าจริงมะ ? อย่างเรื่องนี้นี้แหละ เอ้า

‘ฝนตกจี๋หมูไหล คนอะไรมาพบกัน’ เมื่อหนุ่มสาวทั้งสอง
ฝ่ายที่ต่างก็เป็นคนมีนิสัยไม่เชื่อฟังพ่อแม่เกิดโคจรมาพบกันเข้า
ความโศกเศร้าทุกขเวทนาก็ต้องยกกำลังสอง คุณด้วย x (จำนวน
คนที่เข้ามาเกี่ยวข้อง)

อันตรายในอิสตรีใดเลยจะมีมากเท่ากับความเง่าในสาวสวย
เห็นจะไม่มี แถมยังรันคือ ถือดีไม่ฟังใครและเอาแต่ใจตัวเองเป็น
ที่สุดอีกต่างหาก

พอได้มาพบรักเมื่อพักเรียน ทั้งสองฝ่ายได้สัมผัสเนื้อหนังมัง
สาในคำมิดคั้นสวาทวันนั้นก็ให้รู้สึกชุ่มซ่าและซาบซ่าในอารมณ์
ยิ่งนัก กลับไปนอนก็ยังละเมอเพื่อหา ถึงขั้นนี้แล้วก็ไม่กลับหอรอก
พ่อแม่ฝ่ายหญิงก็ฉลาด (ไม่ฉลาดจะรวยด้วยสมองสองมือได้หรือ)
เห็นอาการของลูก ก็รู้แล้วว่า เสพค้นหาไปชั้นใด จึงตัดสินใจ
เด็ดขาด ‘กักบริเวณ’

ช่างสร้างมิดก็ต้องรู้เรื่องเหล็ก

ครูสร้างเด็กก็ต้องรู้กลวิธี

จิตรกรก็ต้องรู้เรื่องสี

พ่อแม่ที่ดีก็ต้องรู้เรื่องลูก

เมื่อถูกสั่งกักบริเวณ สาวเจ้าก็ ‘ฮน’ สีคะ (ฮน = ร้อนรน
กระวนกระวาย ภ.ลาว) ส่วนไอ้เล็งก็มาหาอาจารย์ซึ่ง คือเรานี้
แหละ ไอ้เราก็ค้นฝ่าคะนองไปชี้โพรงให้กระรอก โดย **‘ให้ตอก
ก่อนแต่ง’** จะช่วยลดอุปสรรคขวากหนาม ลดอาการคันคะเยอได้
มาก

ด้วยความที่มีหุ่นสูงยาวเข้าดี ชอบตีเข้าเป็นพายุ(ก)แคม
“ขุนเขาลำน้ำสวนเดียด” ฉายานี้ เล็ง เสงก็ยอมยินดีน้อมรับด้วย

ความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะได้มาด้วยความสามารถจาก ‘หนึ่ง
ของสองมือ’ มิใช่โชคแน่ เตี้ยแม่ก็มีได้มาช่วยแต่อย่างใด

กลับไปลำน้ำสวนคราวนั้นมันก็ตั้งการ์ดรอ พอได้จังหวะก็
จะลื้อคคอดีเข้า ดีๆๆๆๆ ดีเข้ากระหน่ำให้ลำน้ำสวนสะดุ้ง ให้
บ้านทุ่งสะเทือนไปทั้งบางเลยเชียวละ **‘เล้ง เล้งก็’** ฉายานี้ย่อม
เป็นประกันได้ ไม่มีผิดหวัง !

ฝ่ายสาวหยก คนไม่เคยถูกบังคับ เมื่อต้องมาถูกจับกัก
บริเวณก็เป็น ‘ฮน’ เมื่อ Action = Reaction ฉันทใด กักได้ก็ต้อง
ออกได้ฉันทนั้น เมื่องานวัดประจำปีของลำลำน้ำสวนมาถึง เธอก็
เลยถือโอกาสตอนที่ทุกคนเปลอ ชะแว้ปออกมาหาหนุ่มเล้งในดึก
คืนคืนหนึ่ง ความที่ตั้งการ์ดรอนานเต็มกลั้น พอเห็นหน้าก็คว่ำคอ
ดีเข้าอย่างคุดเคือคเลือคพล่าน

**ดีซ้ำ ๆ จนลำน้ำสวนป่วนสะอื้น
ปฐพีทั่วพื้นสะเทือนไหว
อัสนีพิโรธลั่นสะท้านใจ
พิรุณไหลนองกระหน่ำทั้งลำน้ำสวน**

**เมื่อถึงชั้นแอบแซบจนซัดซาด
ย่อมไม่พลาด หวังหายก็คืนหวน
เคยผลักใส่ไล่ส่งก็เชิญชวน
เคยเรรวนกลับเร่งมันวันมงคล**

และแล้วก็เลยเถิดจนถึงขั้นต้องแต่งงานกัน ไอ้คุณเล้งก็ต้อง
หอบเมียมาไว้บ้านแม่ที่ศรีภูมิตามธรรมเนียมของจีน



12. ปัญหาชีวิต

อดีตไม่ขยัน ปัจจุบันไม่ชวนชวายเป็นไม่ต้องทายอนาคต

ฝ่ายหญิงแม้ว่าจะมีพ่อเป็นลูกครึ่ง แต่แม่ก็เป็นเขมรไทยพื้นถิ่น เพราะพูดภาษาไทยได้น้อยกว่าภาษาเขมร ทว่าลูกสาวก็ขาว หมวยสวยอิมได้ระดับ แต่ธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมจีนแทบไม่ประสีประสาเอาเลย พูดก็ไม่ได้ ฟังก็แทบไม่ออก แต่ต้องมาอยู่กับเตี้ยแม่ไฉ่เลี้ยงที่เป็นจีนอพยพ เลยต้องพบปัญหาให้ปวดหัว มีหน้าซ้ำสาวเจ้าที่เคยถูกพ่อแม่อุ้มชูเลี้ยงดูด้วยรักและเอาใจ ก็จึงตัดสินใจเอาแต่ใจตนเอง

เมื่อจะต้องแต่งงานกับนายเลี้ยงนี้ พ่อแม่ได้สืบรู้ทางฝ่ายชาย ละเอียดชัดเจน และได้พยายามบอกปรามแล้ว แต่สาวเจ้าก็คือรู้ันค้นทุรังไม่ฟังใครเอาเสียเลย โดยเฉพาะมาเจอ ‘เลี้ยง เส่งกี’ เข้าแล้ว ไหนเลยจะรอดยอดพยัคฆ์จากเมืองกรุง พ่อแม่ก็เลยต้องตัดใจปล่อยเลยตามเลยเหมือนตกกะไคพลอยโจน

เมื่อได้มาอยู่ที่บ้านสามมีซึ่งเป็นห้องแถวแคบ ๆ และมีพี่น้อง
 อีกเป็นโหลยง ก็เลยกลายเป็น**มากคนก็มากปัญหา**ไปเสียอีก ความที่
 เป็นคนถูกพ่อแม่รักและเลี้ยงแบบตามใจ อยู่อย่างสบาย ๆ มาก่อน
 เลยทำให้ยังอยู่ที่นี้ไม่ได้นาน ก็มีอันต้องถอดใจหนีกลับไปหาพ่อ
 แม่บังเกิดเกล้าที่อำเภอลำน้ำสวนคืน

นายเล้งคนกลางก็ลำบากใจ แต่ก็ต้องไปตามง้องอนต้อน
 กลับคืน เป็นอย่างนี้อยู่สองครั้ง กระทั่งครั้งที่สามก็เลยถูไม่กลับ

เมื่อไม่ยอมกลับเพื่อนเล้งก็จำต้องขยับไปอยู่ทำมาหากินที่ลำ
 น้ำสวนด้วยกันเสียเลย เพราะคุณพ่อตาที่รวยอื้อซ่าอยู่เร็วว
 กระทั่งมีบุตรได้สองคน ลูกสาวคนโต และลูกชายคนเล็ก แต่โชค
 ไม่เข้าข้าง พ่อตาดันผ่าเสียชีวิตกะทันหันด้วยโรคหัวใจวาย
 เฉียบพลัน แม่ยายก็ไม่ได้เรียนรู้ธุรกิจอะไรไว้เลย จึงพยุลงสถานะ
 ทางเศรษฐกิจของครอบครัวไว้ไม่อยู่ เลยทรุดลงเรื่อย ๆ

เมื่อชีวิตตกอับไร้ที่พึ่งพิง ก็เลยต้องดิ้งเข้ากรุงเทพฯหางาน
 ทำทั้งฟัวเมีย ลูก ๆ ก็ฝากแม่ยายเลี้ยง ฝ่ายชายก็ไปสมัครเป็น
 พนักงานขับรถในบริษัทเอกชน ส่วนเมียก็ไปทำงานใน
 ห้างสรรพสินค้าฝ่ายแม่บ้านรักษาความสะอาด ทำไ้ได้ล่ะ ก็ไม่มี
 ความรู้วิชาชีพอะไรติดตัวนี่นา คิดดูเอาเถอะ ลูกคนมีฐานะดีทั้ง
 สองฝ่ายแท้ ๆ ยังมามีอันต้องตกอับได้ถึงเพียงนี้

‘ผู้ฉลาดมักเรียนรู้จากความพ่ายแพ้มากกว่าชัยชนะ’

นักเรียนที่มีโอกาสเรียนแล้วไม่ตั้งใจ ไม่ขยันหมั่นเพียร พึ่ง ลำเหนียว !

สองพี่เมียทนลำบากตรากตรำอยู่ได้สองปีเศษ ก็ยังไม่เห็น
ลู่ทางว่าจะมีอะไรดีขึ้น จึงต้องเปลี่ยนใจกลับบ้านมาดูแลลูก ๆ หา
กินเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปตามเรื่อง เมื่อรายได้ไม่พอใช้จ่าย ชักหน้าไม่
ถึงหลัง การกระทบกระทั่ง ระหองระแหงในครอบครัวก็จึงมีตามมา

เมื่อมีปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาชีวิตก็พรั่งพรู จนอุดรรู้ว่าไม่
ไหว เมียซึ่งเคยแต่สุขสบาย บอบบางจึงเริ่มทนต่อกับชีวิตบัดซบ
ไม่ไหว ก็เลยโบกมือบ้ายบาย หนีออกจากบ้านไป ทิ้งลูกตาต้า ๆ
สองคนไว้ให้อีเลี้ยงรับชะตากรรม และรับเวรสนองกรรม(ที่มัน
เคยก่อ)ต่อไปอย่างจิ้งหนับ



หนึ่งครู vs สามผู้ว่าฯ
ศิษย์เก่า ร.ร.วัดสุทิวราราม

13.กรรมสนอง

ก่อกรรมเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น

หลายปีผ่านไป ไวยิ่งกว่าจรวด ความเจ็บปวดรวดร้าวจากความล้มเหลวทางการศึกษาที่เพื่อนเล็งมันเคยได้ยล ช่วยส่งผลให้คิดอยากจะทำสร้างโอกาสให้ลูกได้เรียนดี มีอนาคตที่สดใส ไม่อยากให้ประสบชะตากรรมหักเหเช่นที่ตนเองเคยเจอ จึงได้ตัดสินใจส่งลูกสาวมาเรียนในโรงเรียนที่ดีที่สุดของจังหวัดตั้งแต่เนิ่น ๆ ตั้งแต่ในระดับอนุบาลเลยเชียวล่ะ โดยฝากให้ญาติที่พักอาศัยอยู่ในตัวเมืองช่วยกำกับดูแล

เหมือนเป็นเวรเป็นกรรมที่มันก่อไว้อย่างไรก็ไม่ทราบ ลูก**“หยิน”**คนพี่ที่ไวยิ่งตั้งใจบรรจงสร้าง กลับพลิกผันไปในทางตรงกันข้ามเสียหมด ยิ่งเรียนสูงขึ้นไปเท่าไรกลับยิ่งไม่ฉลาด ยิ่งบอกสอนเท่าไรกลับยิ่งไม่เชื่อไม่ฟัง เก่งแต่เถียงพ่อเถียงแม่และแก้ตัวโกหกเป็นไฟไปสารพัด มินคือเป็นที่สุด สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้แก่ผู้เป็นพ่ออย่างยิ่ง

เมื่อเจอจะเจอกัน เราพูดคุยกับนายเล็งถึงเรื่องนี้ในตอนหนึ่งของการเจรจา ว่า

“ไอ้เลี้ยง มึงก็สมองดีเรียนเก่ง ทำไมลูกของมึงถึงเป็นยังงี้ได้วะ ?”

“ไม่รู้ สงสัยเลือดแม่มันแรงมั้ง” เราฟังถึงกับอึ้งกิมกี่ ไม่คิดถามอะไรต่ออีก สงสารเพื่อนนะ เกรงจะเป็นการไปจี้จุดให้เพื่อนต้องทุกข์ระทมใจเพิ่มขึ้น แต่มีความสงสัยอยู่ในใจที่อยากจะถามมันอยู่ครามครันว่า

“อีต่อนก่อนที่มึงจะแต่ง ทำไมมึงไม่สืบข้อมูลให้รอบคอบชัดเจนล่ะว่า เขานิastyอย่างไร ไอ้คิวระดับไหน มีโรคประจำตัวอะไร เห็นแต่สวย ๆ เป็นลูกเสียก็ ‘หน้ามืด’ จะเสียบปัดทำเดี๋ยวนี้หว่า เวลาจะปลุกพืชเขายังต้องคัดเลือกพันธุ์ จะหาแม่ให้ลูกมันก็ต้องเพิ่นกันเป็นพิเศษหน่อยซิโว้ย”

มนุษย์เราส่วนใหญ่ทั้งหญิงชาย มักจะตายน้ำตื้นอย่างนี้เสมอ (ไม่เว้นแม้กระทั่งผู้แต่ง) อ่านเจอแล้วก็จำไว้เอาเองนะครับหนุ่ม ๆ สาว ๆ ทั้งหลาย คนรักการอ่านก็จะ โชคดีอย่างนี้แหละ **คนที่ไม่รักการอ่านก็เหมือนล่องลอยอยู่ในกระแสธารแห่งความอัปโชค**

บางเรื่องก็ไม่ควรจำ หากมันทำให้เจ็บ แต่บางเรื่องก็ควรเก็บ หากมันจะเป็นความเจ็บที่น่าจำ ทำให้ได้ประโยชน์ จริงอะป่าวล่ะท่าน ?

ความที่ลูกหยินมีปัญหาด้านการเรียนค่อนข้างมาก จึงตั้งใจให้เรียนซ้ำในชั้น ป.3 อีกหนึ่งปี แต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้นเลย ยิ่งโตขึ้นก็ยิ่งแต่เพิ่มปัญหาให้ปวดเศียรเวียนเศดมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

เมื่อจบชั้น ป.6 จะไปเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนชั้นนำของจังหวัด แต่ก็สอบเข้าไม่ได้ จะให้กลับไปเรียนที่โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตำบลบ้านเกิด ลูกหยินก็ไม่ยอมทำเฉย ในที่สุดยอดคุณป้าเลี้ยงก็ต้องเที่ยววิ่งเกาะขาคหาคนฝากจนตาเหลือกหมดเงินไปเป็นหมื่น ๆ

ตลอดสามปีในชั้น ม.ต้นที่โรงเรียนแห่งนี้ของ 'คุณลูก' ก็ไม่มีสัญญาณวิแววใด ๆ พอจะพัฒนาให้เตี้ยเลี้ยงชื่นใจสบายจิตได้เลย แม้กระฝึก

จะมีก็แต่วีรเวรที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าไม่รู้จบ เกาะอยู่แต่กับกลุ่มหัวโจก และก็สร้างปัญหาสารพัดให้กับทางโรงเรียน ตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ความประพฤติไม่เรียบร้อย ไม่ใส่ใจต่อการเรียน กระด้างกระเดื่อง ไม่เคารพครูบาอาจารย์ ฯ

ส่วนเรื่องหนัก ๆ ที่มักทำ ไม่ว่าจะเป็นการชิงรักหักสวาท จนถึงขั้นรุนแรงขนาดเอาน้ำกำยเตี้ยร้อน ๆ สาดหน้าเขา ขัดแย้งตบตี หนีโรงเรียน แอบไปมั่วสุมในห้องเช่าของเพื่อน ๆ จนกระทั่งทางโรงเรียนหมายหัวเอาไว้ กะเซ็คบิลจะดันให้ออกจากโรงเรียนไปเมื่อจบ ชั้น ม.3

มีลูกดีดี พ่อแม่ชื่นใจ
 มีลูกร้ายร้าย พ่อแม่ปวดหัว
 มีลูกซำซำ พ่อแม่เคืองคร้อน
 มีลูกปัญญาอ่อนพ่อแม่เศร้าใจ
 มีลูกเป็นตุ้ค-เกย์-ตี-ทอม-เป็นไบ(เซกส์ชวล)ก็ล้วนต้องอับ
 อายชาวบ้านเค้ามากส์.....ฮะ

จบ ม.3 ด้วยเกรดเฉลี่ยไม่ถึง 2 ก็พอดีที่กรมสามัญศึกษา(ยุคนั้น – 2541)เขามีนโยบายให้เด็กเรียนต่อ ม.4 ในโรงเรียนที่เรียนอยู่ได้โดยไม่ต้องสอบ เพื่อจะได้มีส่วนช่วยลดภาระและปัญหาความเคืองคร้อนให้กับประชาชนในยุคเศรษฐกิจล้มเหลวได้บ้าง

แต่เพราะหนูหิ้นเรียนอ่อนและเกรดต่ำ ทางโรงเรียนจึงใส่ชื่อให้ลงไปเรียนโปรแกรมธุรกิจ ก็เลยเกิดปัญหาขึ้นมาอีกจนตาย... เพราะเจ้าตัวอ้างว่า

“หิ้นต้องการจะเรียนโปรแกรมวิทย์!” ยอดคุณลูกยื่นยัน
 “ถ้าไม่ได้เรียนโปรแกรมวิทย์ หิ้นก็จะไม่เรียน !” ยอดคุณลูกยื่นโนติสเป็นคำขาด ยอดคุณป้าจึงต้องค่อย ๆ อ้อน

“ทำไมหิ้นถึงอยากเรียนโปรแกรมวิทย์หา ?”

“.....” ลูกสาวหน้าบูดเป็นตุ้คหมู่มปากปิดสนิท
 คงกลัวถ้อยคำจะไหลออก

“เรียนวิทย์มันยากและหนักมากนะหยีน” พ่อใช้น้ำเย็นเข้า
 ลูบ “ ป้าเคยเรียนมาแล้ว คำนวณเยอะ จี้นหยีนเรียน ก็ไปไม่รอด
 หรอก ขนาดคณิตศาสตร์ ม.1, 2, 3 หยีนยังทำไม่ค่อยได้เลย วิชา
 ฟิสิกส์ม.ปลายนี่ยิ่งยากกว่าคณิตศาสตร์อีกมาก เชื่อป้าเถอะ”

ทางพ่อก็ทิ้งขู่ ทิ้งปลอบ ทิ้งอ่อนวอนสารพัด แต่'คุณลูก' ดูจะ
 ไม่ใส่ใจฟังอะไรเลย วิทย์ลูกเดียว ไม่ได้ก็จะไม่เรียน กรรมเวร !

ทั้งโง่งเง่า ดื้อรั้น ดันทุรัง ครบเครื่องเรื่องน่าเบื่อกันเลยเชียว
 ละ รุกถามหนัก ๆ เข้าถึงได้ผลอพลั้งปากออกมาว่า “อยากไป
 ตามเพื่อน” เพื่อน ๆ เขาไปวิทย์ ลูกก็จะวิทย์ด้วย ว่าจั้นเหอะ

แต่เมื่อไปติดต่อกับโรงเรียน จะขอให้เปลี่ยนโปรแกรมการ
 เรียนของลูกสาวให้ไปเข้าโปรแกรมวิทย์ ทางโรงเรียนเขาก็ไม่
 โอเคด้วย เพราะใจจริงเขาอยากให้คุณเอาเด็กออกไปจะตายซัก
 แต่พูดตรง ๆ ไม่ได้ ผิดนโยบายของกระทรวงศึกษาฯ(ยุคนี) จึงได้
 แต่แนะนำอย่างนอบน้อมว่า

“โปรแกรมวิทย์ที่นี่มีเด็กสมัครเรียนเต็มแล้วนะคะ ลองไป
 หาโรงเรียนใหม่ดู ดีมั้ยคะ”

ถูกหมัดอ้อม ๆ นิ่ม ๆ ทิ่มเอาจัง ๆ อย่างนี้ เล่นเอาอดคุณป้า
 ถึงสะอึกเซ่อ เกือบถูกนับ แต่ก็ถึงกับถอยกรูด แล้วก็หันหลังโกย
 แนบ วิ่งแจ้นมาหาเรา ได้แต่ร้องขอให้ช่วยด้วย ๆ ช่วยกูแทน ๆ

“ไอ้ซัย มึงก็ช่วยกูหน่อยเถอะวะ กูปวดหัวกับอีลูกคนนี่ซิบ
หายเลยวะ” มันโอดโอย

“มีที่เรียนอย่างนี้ก็ดีแล้ว” เราชี้แจงต่อหน้าคุณลูก ซึ่งกำลัง
หน้าบुकเหมือนตุคเป็ด อยู่หน้าห้องผู้ช่วยฯ ฝ่ายวิชาการ

“คูเด็ก ๆ พวกนี้ซิ” เราชี้ไปยังเด็ก ๆ ที่เดินเรียราดอยู่หน้า
อาคาร 1 “เขาอยากเรียน แต่ก็ยังไม่ได้ที่เรียน น่าสงสารกว่าเยอะ
เลย พ่อแม่ก็กำลังเดือดร้อนหนัก วังเต็นจนหน้าตัง กะตั้งค์เนา
กระเป๋าแพบไปเลย เห็นมัย?” คุณลูกก็กำลังรอคูที่ท้าวว่า เราจะให้
ความหวังอะไรได้มั้ง

“ตัวเองมีโรงเรียนดี ๆ ให้เรียนแล้ว น่าจะพอใจ” ถึงตอนนี้
คุณลูกก้มหน้านิ่ง

“ถ้าเรียนเก่ง ๆ แล้วเลือกโรงเรียนก็ไม่ว่าอะไร เพราะทุก
โรงเรียนเขาก็อยากจะได้ ไหนเอาใบ ร.บ.มาคูชิ เกรดเฉลี่ย
เท่าไรล่ะ?” เรายื่นมือทำท่าขอ “ถ้าสามชั้นไปจะหาห้องคิงสาย
วิทย์ที่ โรงเรียนนี้ให้”

เราก็แกล้ง ๆ พุดไปอย่างนั้นแหละ เพราะรู้ความจริงมา
ล่วงหน้าแล้ว คุณลูกแกก็ทำเฉยเอาหูทวนลมเสีย ใบหน้าที่บुक
เหมือนตุคเป็ดอยู่นาน ก็ยังบुकเป็นตุคหมู ตั้งท่าแต่จะเอาให้ได้
อย่างใจถ่ายเดียวนี่นา

ในที่สุด สองพ่อลูกพากันกลับไปอย่างว่างเปล่า เราเองก็อด
อดใจทุกครั้งกับเรื่องอย่างนี้ เมื่อไรระบบแสงช่วยชังกะบวยพรรค
นี้จะหมดไปจากแผ่นดินไทยสักทีว่า.....

หรือว่าระบบชั่ว ๆ มันก็มาจากคนคุมระบบ คนคุมระบบก็
เป็นเหมือนระบบที่มันคุม จริงมะ ? สิ่งที่เท่ากับสิ่งเดียวกันย่อม
เท่ากัน ซ.ต.พ.

ในที่สุดเพื่อนเลี้ยงก็หาคนช่วยไม่ได้ ทางโรงเรียนเขายัง
อยากจะให้ออกอีกต่างหาก เขาถึงยื่นกรานโปรแกรมธุรกิจสถาน
เดียว “เรียนได้ก็เรียน เรียนไม่ได้ก็เชิญ !”

เมื่อหมดหนทางจนปัญญาจริง ๆ คุณลูกเลยต้องจำใจเรียน นี่
แหละต้องให้เด็กรู้จักแพ้ ฝึกให้แกรู้จักทำใจจำยอมด้วยเหตุและ
ผลเสียบ้าง จะได้พอปรับตัวให้อยู่กับมนุษย์ร่วมโลกเขาได้ ไม่ใช่
เดือนก็จะสาว ดาวก็จะสอย คุณพ่อยิ่งใหญ่ขนาดไหน จะ
เรียกร้องจากพ่อแม่ได้มากน้อยเพียงใด คนเป็นพ่อแม่ก็ต้องสอน
ให้ลูกรู้จักใช้สมองตรองคิดถึงการควรไม่ควรด้วยนะครับ

ไม่ใช่ว่า พ่อไม่ได้ตั้งใจปรารถนา ก็ทำท่าแต่จะซัดแห้ง ๆ
จะเป็นจะตายเสียให้ได้ คนที่เป็นพ่อแม่พึงตระหนัก

‘อยากให้ลูกได้ดี ก็ต้องสอนอย่างถูกวิธีให้ลูกด้วย’

‘เลี้ยงลูกขาดเหตุผลลูกของตนจะหลงทาง’

หากเป็นพ่อแม่ที่มีวิสัยทัศน์ก็จะเพิ่มโอกาสการพัฒนาลูก
เริ่มอบรมบ่มดัดกันเสียตั้งแต่เนิ่น ๆ อย่าปล่อยให้สายเกินการ
นานเกินควร แล้วจะต้องเสียใจ เพราะ ‘เสียลูก’ และ ‘ลูกเสีย’

รักลูกเกินเหตุจะเป็นภัย รักลูกเกินไปจะเสียคน

จริงหรือไม่ก็ลองตรองดูเอาเถิดครับ

ส่วนน้องหยิน เมื่อต้องทนเรียนไปได้สักระยะ คุณลูก ก็มา
เปรยกับคุณป้าในวันหนึ่งว่า

“เรียนโปรแกรมนี้ถูกต้องแล้วแหละป้า เรียนก็สนุก ไม่
ยุ่งยากเหมือนสายวิทย์ เพื่อน ๆ หยินบ่นกันทุกคนเลย พวกมันยัง
บอกว่า ‘หยินนะ โชคดีแล้ว’ ตั๊วะป้า” ไช้ยอดคุณป้ามันมาเถ่าให้
เราฟังในวันหนึ่ง

ยิ่งเรียนไปก็ยิ่งถูกกับโรค เลยทำให้เกิดกำลังใจ จึงตั้งใจเรียน
เพิ่มขึ้นอย่างอัตโนมัติ ส่งผลให้เกรดเฉลี่ยดีขึ้นกว่าเดิมมาก ปัญหา
ทางพฤติกรรมก็ลดลง ไช้คุณป้าเลยสบายใจไปได้ระยะหนึ่ง

แต่พอขึ้น ม.5 ภาคเรียนที่สอง อากา(บกพร่อง)เก่า ๆ เริ่ม
กำเริบ ความตั้งใจเรียนแต่เดิมก็เริ่มลดลง พาให้เกรดเฉลี่ยดีขึ้น
มากแล้วหล่นถอยลงอีก จึงจบ ม.6 ด้วยเกรดเฉลี่ยสองกว่านิต ๆ
เอ็นท์ไม่ติดสถาบันใดเลยสักแห่ง

“แล้วหยินจะเรียนอะไรต่อ ?” คุณป้าสงสัยใคร่รู้

“ไม่รู้!” หยินทำหน้าจ้ำ

“รามก็รามไป” หมายถึงมหาวิทยาลัยรามคำแหง คุณป่าลอง
หยั่งเชิง

“กระจอก!” คุณลูกเบ้าปาก จนคุณป่าชักวิน(ภาษาลาว =
เวียนศีรษะ)

“จะเรียนอะไรก็บอกป่ามาสิ จะให้ป่าไปรู้ใจหยินได้ยังไง
เฮ้า บอกมา” ไร่ป่าอ่อน

“ม.รังสิต!” ลูกเอ่ยถึงมหาลัยเอกชนที่มีชื่อ มีชั้นระดับสุด
ยอด(แพง)ออกมา ไร่ป่าถึงกับผงะตาเหลือก

“มันแพงที่สุดเลยนะหยิน หน่วยกิตละตั้งพันห้า เทอม
หนึ่งๆ ตั้งหลายหมื่น “ (เมื่อ พ.ศ. 2545มั้ง?)

เท่านั้นแหละ เป็นเรื่อง หนูหยินก็หน้าจ้ำกว่ามับทันตาเห็น
หน้าผากคุณป่าถึงกับขยับย่นเป็นริ้ว ซึมเหงื่อ และปริวิตก ลางแห่ง
ปัญหาเริ่มตั้งเค้าทะมึนมาอีกแล้ว ส่ออาการจะตาโถมตามกันมา
เป็นระลอกคลื่น เป็นสึนามิแห่งชีวิต

คนสติปัญญายิ่งต่ำ ความดีอริ้นตันทุรังมักจะยิ่งสูง เชื้อ
หรือไม่

ในที่สุดพ่อลูกก็ต่อรองกันได้ที่ มหาลัยธุรกิจบัณฑิต ค่า
หน่วยกิตก็หนักหนาสาหัสไม่เบาแต่ก็ยังยอมเยาว์กว่า

“อีลูกกูมันพูดว่ายังไง มึงรู้มั๊ย?” ในตอนหนึ่งแห่งการเล่า
ของป่าเลี้ยง

“ค่าหน่วยกิตแค่ 1,200 เท่านั้นเองป้า” มันทำปากเบะๆ
เลียนเสียงลูก

“ไอ้ห่า กูควักจนเซ่อ ไปเรียนยังไม่ถึงปีเลยกูควักเป็นแสน
แล้ว” คงรวมทั้งการกินอยู่ด้วยมั้ง

“แล้วมันตั้งใจเรียนดีขึ้นมั๊ย?” ก็เสียเงินไปตั้งแพง ๆ แล้วนี่
นา เราคิด

“ดีอะไร ฤษส์!” มันถ่มน้ำลายจริง ๆ ด้วยแน่ะ “แม่่ง เอา
แต่แต่งตัว **ริมีมือถือ ทำโก้ เรียนโยงยังกับควาย**” ไอ้เราเลยอด
หัวเราะไม่ได้กับคำคมที่มันสรรหามาเปรียบเปรย

“ไอ้ห่า มึงก็เข้าใจพูดดีเนาะ” ก็พวกลาวศรีภูมิพูดกันนี่นา
“มึงรู้มั๊ย เกรดเฉลี่ยมันเท่าไร?” มันระบายต่อ “เกรดเฉลี่ย
ไม่ถึงสอง กูจะบ้าตาย เอาแต่เที่ยวเตร่สนุกสนาน กูว่า เจ็ดแปดปี
ไม่รู้จะเรียนจบหรือเปล่า”

“อ้าว....แล้วมึงจะทนส่งมันไหวหรือ แพงบรรลัย์จักรขนาด
นั้น” เราเริ่มสงสัยเป็นกังวลแทน

“กูว่า จบแค่ปีหนึ่ง ถ้าเกรดเฉลี่ยไม่ถึงสอง ก็จะทำให้เปลี่ยนมา
เรียนรามฯ ค่อยถูกกะตังค์ลงหน่อย จีนให้อยู่ที่เก่าต่อกูอ้วกแน่”

“แล้วมึงคิดว่ามันจะยอมย้ายมาเรียนรามฯให้มึงรึ้อ..... กูว่า
ยากนะ”

“ก็ไม่รู้ คอยดูอีกที” มันก็มีที่ทำอะไรยังไม่ชัดเจน “ดูรายได้เนี่ย แค่นี้ จะไปมีปัญญาสู้ได้ซักแค่ไหน ถ้าขยันตั้งใจเรียน ทำเกรดให้ดีกว่านี้กูก็พอมีกำลังใจสู้ แต่เน้ออะไร.....”

มันมีอาการเหนื่อยหน่ายจนพูดต่อไม่ออก คงเจ็บขอกลึกลง ๆ อยู่ในอก ได้แต่ส่ายหน้าไปมาอย่างท้อแท้ไร้หวัง

“กูว่า มันจะมาสร้างเวรสร้างกรรมให้มึง เหมือนสมัยที่มึง ได้ทำบาปกรรมให้กับเตี้ยแม่ของมึงกระมัง”

เราเกือบโพล่งข้อความเหล่านี้กับไอ้เล็งไปแล้ว ดีแต่ยั้งไว้ทัน เพราะเกรงจะเป็นการตอกย้ำทำร้ายจิตใจเพื่อนรักมากเกินไป โดยเฉพาะในยามที่เพื่อนกำลังลำบากใจในเรื่องการหาที่เรียนในชั้น ม.4 ให้กับลูกชายของมันอีกคน ก็มีอยู่สองหน่อแค่นี้แหละ

“เป็นไงมั้ง การเรียนของลูกชายมึงนะ ?” เราเห็นมันเครียดจัดเลยเปลี่ยนเรื่องคุย

“เฮ้อ ไม่ได้เรื่อง ได้เกรดแค่สองกว่าๆ เท่านั้นแหละ”

“อ้าว แล้วพ่อมันเรียนเก่ง ๆ ทำไมลูกเป็นหยั่งงี้วะ ?!” เราชักประหลาดใจมากขึ้น เพราะลูกสาวคนโตก็เป็นปัญหาไปแล้วคนหนึ่ง

“เลือดแม่มันแรงมั้ง !” มันพูดเหมือนประชด ๆ ด้วยสำนวนเดิมเต้ะ

“กูสอนการบ้านให้มันจนกูโมโห เลงง่าย ๆ อธิบายให้ฟังตั้งนานก็เชื่อป้อ ไม่ยอมเข้าใจซักกะที กูจะบ้าตาย !”

“แล้วมึงจะให้มันเข้า ม.4 สายอะไร” เราหมายถึง วิทย์ หรือ ศิลป์

“สายวิทย์มั้ง....”

“แล้วลูกมึงได้เกรดแค่นี้เนี่ย จะรอดรึอ ?”

“ไม่รู้หิวมันคอก “

“มึงถามลูกมึงมาดีหรือยังนะ ?” เราชักไม่แน่ใจว่า เป็น ความประสงค์ของลูกหรือพ่อกันแน่ คูมันตอบไม่ค่อยมั่นคง อย่างไม่ชอบกล

“เออ ๆ แล้วกูจะถามลูกกูดูให้แน่อีกที”

จากนั้นอีกสี่ห้าวัน เพื่อนเล็งก็โทรฯ เข้ามาแจ้งว่า

“กูถามลูกชายกูแล้ว ตกลงมันจะเลือกเรียนสายวิทย์ กูก็ว่าดี เหมือนกัน เพราะไปได้กว้างกว่าสายศิลป์”

ฟัง ๆ จากคำพูดมัน ตัวมันน่าจะไปครอบความคิดให้ลูกเสีย มากกว่า เราเลยติงไปว่า

“หนทางเลือกมันกว้างกว่าก็จริง แต่ก็สำหรับคน ‘เรียนเก่ง’ เท่านั้น คนระดับหางแถวก็ไม่ได้ช่วยให้เป็นประโยชน์อะไรได้ เลย จะเพิ่มก็แต่ความยุ่งยากปวดหัวให้กับเด็กเวลาเรียนนะมึง”

“ไม่รู้มันสิ ก็มันว่าจะเลือกอย่างนี้เนี่ยหว่า” ไอ้เล็งมันก็ลุยไป น้ำขุ่น ๆ ของมันจนได้ แต่น้ำเสียงอ่อย ๆ ไม่แข็งขันนัก เราก็พอ เคาเหตุการณ์ออก

“มันจะเรียนไหวหรือ ขนาดลูกสาวกูเรียนสายวิทย์ ม.5 เกรดเฉลี่ย 3.9 มันยังจะหนีไปสอบเอ็นท์สายศิลป์เลยนะมึง มึงก็เคยเรียนมาแล้วนี่หว่า ปล่อยให้คิดและเลือกแบบนี้ได้ไง”

“เออ ๆ แล้วยังไงกูจะพูดกับมันให้ชัด ๆ อีกทีนะ” ก็เลยได้ล่าลาและวางหูโทรศัพท์(โทรศัพท์บ้าน)

เราฟังแล้วก็เหนื่อยใจหนักใจไปด้วยกับมัน ลูกสาวก็ไม่ค่อยจะเอาไหน ใ้ลูกชายก็ทำทำไม่ค่อยจะได้เรื่อง ใครที่ได้มาอยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ก็ต้องกลุ่มใจแทบกระอักทุกคนนะแหละ

‘ไอ้เลี้ยงเพื่อนรักเอ๊ย บาปกรรมที่มึงเคยทำไว้กับเตี้ยแม่แต่ครั้งสมัยเรียนอย่างไร กูสงสัยว่าถึงเวลาที่เจ้ากรรมนายเวรเขาได้ส่งคนมาตามทวงหนี้พร้อมดอกเบี้ยกับมึงเสียแล้วกรรมัง แล้วกูดูจะเป็นดอกเบี้ยที่ราคาแพงลิบลิ่วชะด้วยซี กูก็รักและสงสารมึงจนสิ้นใจ แต่บอกตรง ๆ กูก็จนปัญญาจะช่วยมึงจริง ๆ วะ.’

*****อวสานอินทรีดำ*****

อำนาจของกรรม

อำนาจของกรรมใหญ่ยิ่งที่สุดในโลก
 ไม่มีอำนาจใดทำลายล้างได้ แม้อำนาจของกรรมดี
 ก็ไม่อาจทำลายอำนาจกรรมของกรรมชั่ว
 และอำนาจของกรรมชั่ว
 ก็ไม่อาจทำลายอำนาจกรรมของกรรมดี

อย่างมากที่สุดที่มีอยู่ คืออำนาจของกรรมดี แม้จะทำให้มาก
 ให้สม่าเสมอในภพภูมินี้ ก็อาจจะทำให้อำนาจของกรรมชั่วที่
 ได้ทำมาแล้ว ตามมาถึงได้ยาก ดังมีเครื่องขวางกั้นไว้

หรือไม่เช่นนั้น ก็ดังที่ท่าน(ผู้รู้)เปรียบไว้ว่า เหมือนวิ่งหนี
 ผู้ร้ายที่วิ่งตามมาถ้ามีกำลังกายแข็งแรง วิ่งเร็วกว่าผู้ร้าย ก็
 ย่อมยากที่ผู้ร้ายจะไล่ทันความแข็งแรงของผู้วิ่งหนีกรรมชั่ว
 ก็หาใช่อะไรอื่น คือความเข้มแข็งสม่าเสมอของการกระทำ
 กรรมดีนั่นเอง

(พระนิพนธ์ของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกล
 มหาสังฆปริณายก)

ยังมีนวนิยายเกี่ยวกับ “เอ็นทรานซ์” อีกเช่น

1.เอ็นท์สะท้อน ตอน น้ำตาควาย

2.เอ็นท์สะท้อน ตอน วันเกิด

3.เอ็นท์สะท้อน ตอน หงายเงิบ

หากท่านสนใจก็ไปคลิกที่

www.sura.ac.th ➡ [ลิงก์ในเว็บ](#) ➡ [นวนิยาย](#)

สุขของฉันอยู่ที่งานฉันลิขิต

อยู่ที่คิด ที่ฝัน บันอักษร

อยู่ที่แต่งบทประพันธ์ฉันท์กาพย์กลอน

เพื่อผู้อ่าน เยาว์อ่าน เพิ่มปัญญา

‘ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์’

ขอบคุณทุกท่านที่พยายามอ่านจนจบเล่ม
หวังว่า...คงจะพอได้ประโยชน์บ้างนะครับ

ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์ มิตรทุกคน
ช่วยให้พ้นกรรมเวรจาก.....เอ็นทรานซ์

'ชิงภุมิ ชัยศิษฐ์'

นวนิยายเรื่อง ดีแตก นี้

ล้วนเป็นเรื่องที่มาจากจินตนาการ
ของผู้แต่ง หาใช่เป็นเรื่องจริงไม่
หาก ชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ ไปพ้องกับท่านใด
ก็ขอประทานอภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

